

Kiss Tamás

Válogatott írásaim

A Barátok Verlista kiadványa PDF-ben – 2013.

A liftben

Kilencedik emelet. Borbíró tér. Régi panel. A lépcsőház koszos, szürke. Alig van levegő, s a hőség fojtogató. Van liftből három is. Az egyik teherlift, no igen, szabvány panelház. Valamikor a 70 - es évek végéről talán. Hiába a késő májusi verőfény, ide semmi nem jut belőle. Pislákoló neon fények. Lehangelő az egész. A lift még sehol. Jöhetne már. Jó lenne túl lenni az egészen, és végre haza menni. Sorba veszem mi várhat rám. Azt mondták, lelassult a számítógép, meg hogy nincs hang. Hááát... ez sok minden lehet. Mikor felhívott a nő, valamilyen Györgyné, már tudtam, hogy hívni fog. Egy régi ismerős küldött egy mail -t, hogy van egy özvegy nő, és nincs akiben megbízna, hogy én talán megnézném a gépét. Meg, hogy egyedül neveli a gyerekeket, ne kérjek sokat. Jó. Persze. Amíg jön a lift megpróbálom magam elé képzelni a helyzetet... Becsengetek. Kicsit várni kell, majd egy világos barna hajú nő nyit ajtót. Lenge, könnyű szoknya van rajta, s ujjatlan, dekoltált felső. Ilyen nyári-virág mintás. Karátos. De vékony anyagú, mert nagyon meleg van. Köszönünk. A nő picit zavartan mosolyog először. Tudom, ilyenkor felmér. mennyire bízhat bennem. Próbálgatja kitalálni, kiféle lehetek. Persze én is zavarban vagyok, de ál-magabiztosságot színelve, rögtön a lényegre török, hogy „....húú, de meleg van. Nézzük azt a gépet gyorsan, hadd legyünk túl rajta!” vagy valami ilyesmi. A cipőt lehúzzom, bár szabadkozni, hogy nem kell. De kell! A panelban biztos, hogy szőnyegpadló van. És ne takarítson annyit utánam. Inkább egy kis lábszag. Hamár. Sötét, keskeny folyosó, jobbra nappali. Vár rám ott egy nagyképernyős, szürke Thomson tv, fölötte a polcon egy Orion DVD lejátszó. Régi könyvek, még a kilencvenes évekből, amikor még olcsó volt, és nem volt annyi tv csatorna, volt idő olvasni. Szekrény sor az ablak mellett, vele szemben egy kihúzható kanapé, mellette Tesco -s számítógép állvány. Összezsúfolva, de nagyon. A nő szabadkozik, hogy nagy a kupi. Én ráhagyom. Először bele néznék a gépbe, majd csak utána kapcsolom be. Jobb tudni mivel állunk szembe. Letérdelek, és megpróbálom kioperálni a gé-

pet a szűk helyről, ami persze nem megy. A nő felajánlja, hogy segít. Én beleegyezek. Kicsit hátrálok, hogy hozzáférjen ő is. Észreveszem, hogy jobban lehajol, s nem takarja el a dekoltázsát. Hm... Először csak egy gyors pillantást vetek rá. Majd elfordítom a szemem. Aztán megint ránézek. Szerintem lopva. Bár ő biztos nem így gondolja. Majd én is közelebb hajolok, együtt húzzuk ki a gépet. Közben közöttünk intimmé válik a tér. Sejttem, hogy régen hajoltak hozzá ennyire közel. Közben azért még egyszer megnézem a dekoltázst. Melltartót azért vett fel. Próbálok találgatni, hányszor szült már.

A gépet kibontva iszonyú por fogad. Kivisszük az erkélyre, ahol közösen kifűjjük, tisztítjuk. Ő tartja a gépet, én fűjkálom porpisztollyal és törölgetem. Jó koszosak leszünk, ezért bekérezkedek a fürdőszobába, kezet-kart mosni. Míg tiszta kéztöröltöt hoz, gyorsan felmérem a fürdőszobát, látok -e borotvahabot, férfidedodort, mennyi a fogkefe, milyenek a tusfürdők. De semmi nyom nem utal állandó férfi jelenlétére. Így már érthető a kissé túlzottnak tűnő segíteni akarás, a kihívó testbeszéd. Utána kávéval kínál, vagy teával. Én a meleg miatt inkább vizet kérek. Kiülünk a konyhába, ami a panelekre jellemzően kicsi, meleg és egyszerű. Hideg ásványvizet kapok, s bár ritkán gyűjtök rá, most nem hagyom ki, a felém kínált cigit elfogadom. Úgy döntök magamban, megpróbálok kihasználni a helyzetet. A nő velem szemben ül az asztalnál, és a melegre való tekintettel felhúzza a szoknyája szélét, valamivel a térdén túl. Egyszerű jelzés: lehetne feljebb húzni is, de most még nem, megnézi hogy reagálok. Kóstolgat.

Cigaretta közben rákérdezek óvatosan, gyerekre, meg, hogy egyedül él -e. Nagyon nem is kell faggatnom. Mesélni kezd. Sorolja, panaszodik. A gyerekek most éppen nincsenek itthon, de van kettő. Férj elhalt. Autóbaleset. Nehéz kenyér így, egyedül. Nincs idő társkeresésre sem. Közben kétszer is összeér kezünk a hamutálnál, „véletlenül”. Majd megfogom a kezét, és sajnálkozom. A sírás szélén áll. Beleéli magát. Én vigasztalni próbálok. Úgy látom, használ. Már kicsit jobban lesz. Megkínálom a vizemből. Iszik. Aztán nyugtatgatom. Félénken megsimítom az arcát, jelez-

ve együtt érzésemet. Ha nem kapok tőle pofont, akkor... de nem ellenkezik. Most én várok a következő lépésére. Második cigivel próbál kínálni. (Huhh... alig nyomtuk el az előbbit, de.. legyen) „Ügyetlenül” leejti a gyufát a földre. Egyszerre hajolunk le érte. Az egész helyzet suta és átlátszó... de a gyufáért egyszerre nyúlunk, s én megfogom a kezét. Nem engedem el. Felemeli fejét. Szemembe néz. Próbálok kitalálni, mire gondol. Szép szemei vannak, de körötte a szarkalábak nehéz évek súlyáról mesélnek. Nem különösebben szép, de nem is csúnya. Hétköznapi, negyven túli nő, két gyerekkel a nyakán. Aki talán csak egy kis figyelemre vágyik. Talán már annyira elkeseredett, hogy egy számítógép szerelő empátiája után is esdekelve kap, mint fuldokló a felé nyújtott faágért. Egy nagyon hosszú pillanatig még a szemébe nézek. Majd magamban nagyon-nagyot fújva, úgy gondolkozom, hogy kockára teszek mindent (legfeljebb kidobnak...) és a kezét elengedve, megsimítom az arcát újra, közben magam felé húzom, s megpróbálok sután megcsókolni. Közben behunyom a szemem várom a pofont is... de nincs ellenkezés. A félénk közeledésre lehengerlő vehemenciával válaszol, szinte a „nyakamba ugrik”, átkaolja tarkómat, s vadul csókolni kezd. Én is beletúrok a hajába, s a szememet sem nyitom már ki, már nincs mitől tartani, haja könnyed illata részegít. A szenvedélyessége teljesen magával ránt. Szédülni kezdek, s már semmi mást nem szeretnék, csak örökkön - örökké így maradni. Lassan felállunk, s a meleg, poros konyhában összegabalyodva ölelkezünk. Kezeim egyre gyorsulva felfedező útra indulnak, előbb csak lankákat, majd dombokat s végül fáradhatatlanul hegyeket ostromolnak...

A lift megállt. Észre sem vettem, mikor szálltam be. De most már itt vagyok a kilencediken. Úhhh... teljesen feltűzeltem magamat. Odalépek a lakáshoz, kétszer megnyomom a bimm-bamm csengőt. Az jó hosszan a Für Elise -t játssza. Bentről először nem hallatszik semmi, majd lépések zaja, kulcs és lánc csörgés. Nyílik az ajtó. Egy kopaszodó, enyhén pocakos férfi, atlétatrikóban kérdően néz rám...

Debrecen, 2012. augusztus

Kórházi látogatás

Az erősen-másnapos ébredések legrémisztőbb pillanata a döbbenet pillanata, az a felismerés, amikor ébredés utáni első gondolat - ami ott motoszkál bennünk -, hogy egy nyugodt éjszaka után ébredünk, de mielőtt eszmélhetnénk, elönt, sőt szabályosan ránk zúdul az először kibogozhatatlanul kusza emlékfoslányokból álló képek tömkelege. Ilyenkor még nincsenek konkrétumok, kézzelfogható, jól beazonosítható emlékképek, csak valami sötét, súlyos massa. Ilyenkor még nem mozdul az ember. Fekszik, s várja, hogy az a görcs a gyomrában oldódjon, vagy legyen nagyobb, de valamit változzon az állapota, mert ez a bizonytalanság, az ismeretlen múlt félelme megrémiszi az embert. Aztán, ahogy az elhúzott függönyök résein keresztül a nyári nap eléri a lábát, s felébreszti forró sugarával, úgy kezdenek az előző éjszaka árnyai is előbújni a lassan ébredő, kiütött agy eldugott zugaiból...

Nem emlékszik először semmire az előző estéből. Nem aggasztja nagyon, sokszor volt ez már így. Aztán, ahogy lassan magához tér, valamelyest bevillan egy-egy kép. Egy nő. Egy pad. A sötét homályos nyár éjszaka a meleg városi levegőjével, ahogy ül, kinyújtott lábbakkal, félig már berúgva a padon, s fókuszálni próbál egy távoli, megfoghatatlan pontra, közben a lassuló légben a poros belvárosi fák levelei néha megzörrennek. Felerősödnek bizonyos zajok, mások elhalkulnak. Lényegtelen részletek válnak fontossá, s hétköznapi dolgok szinte megszűnnek, teljesen. Aztán valahogy belekerül egy nő. Homályosan rémlenek fel először csak a vele kapcsolatos képek. Aztán jóval később, a nap folyamán már sok minden tisztázódik, de nem teljesen jön vissza az este. Nagyon sok a fekete pont. A nő, akit valamilyen Ritának hívnak. Ő Rítus -nak becézi, a gyenge szóvicc miatt, ilyenkor ezek a szóviccek nagyon szórakoztatják, először a nőnek is tetszett. Beszélgetnek a padon mindenféle dolgokról, közben egyre jobban rájuk telepszik a nyári éj. Máskor oly bársonyosan simogató könnyed este a napi forróságtól felhevült aszfalt dzsungel kipárolgása miatt, most fojtogató, nem jön enyhülés a napi hőség

után. Az időt nem nézik. A férfi a pad mellől elővesz egy üveg bort. Olcsó vörös, félédes. Alig van benne már valami. Langyos is, oda nyújtja a nőnek.

- Igyál! Rítus! - Hatásszünettel ejti ki a szavakat, érzékeltetve a felkiáltójeleket is, meg hogy ez szóvicc, és hogy milyen jópofa... A nő vihogva elveszi. De a vihogás nem neki szól. A nő is kezd lassan berúgni. Pár korty után visszaadja az üveget, a félhomályban is kiül arcára az enyhe csalódottság. Nem erre számított. Inkább rágyújtanak. Mélyen leszívják az első slukkot, s rá szinte azonnal a másodikat, mert ilyenkor, mikor iszik, mindig több kell, máshová tolnak el a határok. Határok, amik igazából meg is szűnnek egy idő múlva.

- Menjünk, igyunk valamit. Valami jobbat? Mit szólsz..? - a nő belegegyzően bólint, s mosolyogva elindulnak. Még maradt pár korty az üveg alján, de nem lenne illendő magával vinni. Ilyenkor ez nem illik. Komoly dilemma ébredt benne: jó lenne még inni, de akkor biztos nem lesz semmi az estéből. Ha így folytatja, nem fogja tudni megdugni a nőt... Végül az üveg maradt, elindultak. A nő mellé lépett, ő pedig átkarolta a vállát. A nő hagyta, felé fordult és elmosolyodott. Mondott is valamit, de már nem emlékezett rá. Elindultak, lassan andalogva a füledt éjszakába, a forró aszfalt gőzölgött körülöttük, s a panel- és bérház-rengeteg beton tömbjei szüntelenül ontották magukból a nappali hőséget. Egy idő után megálltak, és inkább csak a nő kezét fogta meg. Nem igazán sikerült a koordinált mozgás már, így legalább nem esnek el. Arra emlékszik, hogy vicceket mesélt, részeg-átéléssel, ami hol sikerült, hol nem, de leginkább nem. Mindegy volt. Rita nevetett mindenben. Kétsaroknyit mentek, majd kiértek a Péterfiára. Onnan megindultak az Ibolyához.

Sokan voltak, furakodni kellett, hogy a pulthoz férjen. Dohányfüst, hangzavar, izzadság és mosatlan ruhák szaga. Két ventillátor is ment, de szinte semmit nem jelentett. Rita fél vodkát kért narancssal. Benne valamilyen megmagyarázhatatlan kényszer ébredt, hogy kérjen magának egy cseresznyét, vagy valamit... Aztán maradt a sör és a rum. Az talán nem annyira... egyszerű. Nehezen

talált magában rá megfelelő szavakat. Miután kikérte az italokat, a legbelső helyiségbe vonultak, az ablak mellett pont megürült egy asztal. Rita összeöntötte az olcsó vodkát a narancssal, ő pedig koccintott vele a rummal, majd szinte egyből sört ivott rá. A sör jó hideg volt. Ahogy rágyújtottak utána, s kifújta a füstöt, s kellemes, bizsergető érzés járta át a rumtól, s szintén kellemesen feszült a tüdeje, s érezte nikotin éhsége lassan-lassan csillapodik, ránézett a nőre, akinek barna, vállig érő haja volt, s talán kék szeme, de ebben nem volt biztos. Hirtelen bizonyosság támadt benne, hogy ez a nő - Rita - nagyon szép. S milyen kedves. S a rövid ujjú blúza is azért olyan lapos elől, mert csak kicsi a melle, nem pedig 2-3 szülés és az élet viselte meg a testét. Vihorásztak, hagyta, hogy Rita beszéljen. Hozott még egy kört, s aztán még egyet talán. A második körnél Rita már nem ment vele a pulthoz, ezért, mikor az italokat kérte ki, még kért magának egy fél cseresznyét, s gyorsan lehajtotta. Úgysem veszi észre, hisz ittak mind a ketten rendesen.

Érdekes, hogy az ilyen estéken, még órákon át érzi úgy az ember, hogy nem is hat az ital, hogy nem is látszik meg rajta. Közben éjjel, álmában, valaki visszacsévéli az emlékezet, nagy orsós magnóját az est egy jó korai pontjára, s míg alszik az ember, lenyomja a törlés gombot. Nála, itt a második kör italnál állították be a szalagot... Még halvány részletek rémlenek későbbből, hogy megint ülnek valahol egy padon, (Bem tér?) mintha csókolóznának (hagyja), s utána Rita mellét akarná megfogni (nem hagyja). Majd Rita keze a nadrágján, de semmi eredmény. Ennyi ital után a vágy olyan, mint kirakatüveg vasárnap este, látni látjuk a túloldalt, de nem tudjuk elérni sehogy se. Keserűségre és csalódottságra is emlékszük. Talán veszekedtek is...

Az emlékképek keltette homályos rettegést lassan egy másik érzés veszi át. Rettegés a másnaptól, amit komoly tudósok, csak elvonási tünetként emlegetnek, de mindenki tudja, hogy a másnaposság az betegség! Azt kezelni kell! Csak a kérdés, hogy mivel állunk éppen szembe. Sokszor 1-2 órának is el kell telnie, hogy teljesen magával ragadja az embert, addig csak hamis illúziókba

ringatózik, hogy ez most más lesz, mint ahogy lenni szokott, meg-
lásd ez most könnyebb lesz...

Miután összeszedte magát, megpróbál feltápászkodni a földről. Zokniban van, alsónadrágban és pólóban, amit előző este viselt. Az első mozdulatokat lassan teszi csak meg, szinte sötétben tapogatózva. Aztán sikerül, s felül az ágy szélére. Ekkor kezdődik a szédülés, s egy tompa fejfájás, mely hátul, a tarkónál kezd, mintha valaki óriás ólomsúlyt rakott volna a nyakára, kényszerítve, hogy nyomja le előre a fejét. Az átkozott cigaretta az oka, érzi, hogy köhögnie kell, nagyon. De nem mer, mert akkor ez a tompa ólom-nyomás hasogató fájásba csapna át a rázkódástól... nem bírja tovább. Harákolós-rekedtes felszaggató köhögés tör rá, egész teste belerázkódik, s a rázkódással együtt megérkezik a szűrő fájdalom is a fejébe a tompa ólmos mellé. Barnás-sárgás slejmet köp a parkettára, több apró összecsomósodott váladék kupac távozik tőle. Majd feltörli. Egyszer. Száz év múlva, ha enyhül a fájdalom, és mer lehajolni. A köhögés már enyhül. Krákok még kicsit, majd levegőért kapkodva várja, hogy a kétféle fejfájás közül legalább az egyik enyhüljön. Akkor feltápászkodik, s megpróbál kibotorkálni a konyhába, de amint feláll, ismét belehasít az éles fejfájás, s szédülés kapja el. Csak úgy tud lépkedni, ha közben mereven lehajtott fejjel lefelé néz a lábfejét bámulva, félszemmel, a fájdalom miatt, s közben kezével támaszkodik, amibe tud. Például a terítőbe az asztalon, minek következtében annak tartalma a földre zuhan hangos csörömpöléssel. Valószínűleg, csak tálcák... Az út a konyhába valamivel tart csak tovább, mint az örökkévalóság. Fejét nekitámasztja az ajtófélfának, s pihenteti kicsit homlokát a hűvös fán. A következő lépésen gondolkodik. Vízet kellene innia, sokat. Száraz nyelvét csak most veszi észre. Szívesen aládugná a fejét a mosogatócsapnak, de a nagy halom - talán két hetes - mosatlan ebben meggátolja. Így poharat keres a szinte üres konyhaszekrényben. Egy csorba, s erősen por szagú, régi, mikulásos bögrét talál mindösszesen.

Az első néhány korttyal csak a száját mossa ki. A víz íze nagyon édes, mintha hányt volna az éjjel... bár ilyesmire nem emlékszik.

Két pohárral sikerül magába öntenie, ami majdnem öt percig meg is marad benne. Sugárban jön ki belőle a konyhapadlóra, miközben a további teendőire koncentrálnak ül pihegve az asztalnál. A hányástól furcsa mód megkönnyebbül kissé. Olyannyira, hogy erőt vesz magán, és a fürdőszobából hoz rongyot és vödröt, hogy feltörölje. Erőtlenül rogyik le ismét a székbe. És lehunyt szemmel próbálja megállítani azt a forgó mozgást, ami ilyenkor rendszerint rájön a konyhájára. Hányszor fogadta meg, hogy elcseréli ezt a lakást egy másikra...! Aztán szellőztet. Majd ismét ereszt vizet, és a fiókban kotorászva talál egy pezsgő tablettás dobozt, félig üresen, kettőt tesz a pohárba a Haas multi vitaminból, meg mellé két szem algopyrin, s egy c-vitamin. Túlélő koktélnak hívja. Legtöbbször segít, igaz, ahhoz jó pár órának el kell telnie. De a fejfájást hamarosan enyhíti. Szerencsére megmarad benne minden. A nyitott ablakon a nyár-délelőtti város zaja árasztja el a konyhát, s hozzá forró levegő, s a közlekedés büze párosul. A zajok nagyon élesen hasogatnak, minden fáj most. Lassuló mozdulatokkal visszacsukja az ablakot. Tér érzékelése megszűnt, koordinációs nehézségekkel küszködik, s a keze is remeg. Arra gondol - most, hogy enyhül a fejében az abroncs szorítása -, hogy mit kellene tennie, de annyira nehezére esik a gondolkodás, hogy nem nagyon jut megoldásra. Kiballag a fürdőszobába pisilni, kifejezetten szemekkel figyel, ahogy a másnapos-bűzös vizelet nagy sugárban távozik tőle. Zavaros gondolat suhan át az agyán, aminek a középpontjában valamiféle hála van a még mindig jól működő veséjéhez intézve. Aztán a szobában leül az ágy szélére, s kotorászni kezd a környékén, kábán. Sikerül is megtalálni azt a nadrágot, ami tegnap volt rajta. De semmit nem talál a zsebeiben. Ezek szerint - gondolja - se pénz, se posztó. Ami jelen esetben több mindent is jelenthet, legfőképpen arra irányul, hogy elivott minden pénzt az este, elszívott minden cigit és mivel nem talált a zsebeiben semmiféle papír cetlit, így valószínűleg az a nő sem tart igényt a továbbiakra a szolgálataira. Kicsit bosszankodik a kidobott pénz miatt, hisz kárba vesztek azok a körök, amit a nőnek - Ritának, de már azért is maradjunk inkább a nőnél ezután -

rendelt. Legalább itt aludhatott volna, s most reggel lehetett volna belőle egy jó kis másnapos menet. Szereti a másnapos szexet, olyankor minden rejtett perverziója feltolul benne. A szex után reggelizhettek volna együtt valamit, meg elmehettek volna sétálni, esetleg megihattak volna egy jó hideg sört is... Kimehettek volna vele délután a kórházba meglátogatni az apját! Na, ez az..! A kórház. Ez lesz a mai nap célja. Elhatározásra jut: meglátogatja végre az apját. Régóta halogatja, vagyis annyira azért még sem. Ahogy ott ült az ágya szélén, a délelőtti forróságban, homlokáról lassan fénylő izzadság cseppek indultak lassú útjukra, s végig szántották borostás arcélét, s úgy hulltak le a poros parkettára, mint könnyecseppek. Eltűnődött, révetegen a szobája másik, homályba vesző részének egy nem létező pontjára fókuszált, s közben kavarogtak a fejében a különböző gondolatok, hol saját démonai törtek fel, hol az előző este kusza képei tolultak felül, hol csak egy dal darabja követelt magának hangos helyet gondolatai közt. Aztán, még mielőtt teljesen megadta volna magát a másnapos depresszió oly jól ismert tüneteinek, lassan feltápáskodott, kiment a mosdóba, és megmosta izzadt arcát. Még mindig szédült, s nehéz volt teljes biztonsággal közlekednie lakásának - hirtelen - szűkké vált folyosóján.

Mikor úgy érezte, nem lehetetlen feladat elmenni a kisboltig valami reggeli félélért, akkor felöltözött, magához vett egy reklámszatyrot, a konyhaszekrény fiókjából kosztpénz maradékát is magához vette, majd elindult a boltba. A lépcsőházban hűvös fogadta, s a fehér olajfestékkel lekent vaskorlát kellemesen enyhítette a hirtelen felerősödött fejfájását, amikor hozzá dugta a homlokát, az első lépcsőfordulóban. A lefelé út rosszabb volt, mint amire számított, a lépcsők, mintha szivacsosak lettek volna, s a fal is imbolygott kicsit, s minden egy kicsit késve érkezett el a tudatához. Ha vicces kedvében lett volna, azt mondhatná, lassítottam az időt az Ibolya utcában! De semmi kedve nem volt viccelődni. Mielőtt leért volna a földszintre, az első Szirmai néni nézett ki a lépcsőházba, otthonkában. Biztos vár valakit, talán a postást? Gondolta - s odabiccintett neki egy elhaló „Kezitcsóko-

lom..." -ot, mind e közben rökönnyödvé konstatálta, hogy a műszálas, zsibin vett - öregasszony-mintás - otthonka alatt, nyugdíjas Szirmai Lászlóné Katika néni a kánikulára való tekintettel nem visel sem kombinét, sem melltartót, s fonnyadt, aszott mellei ernyedten csüngnek alá hasára. A hirtelen jött vizuális csapás elől ugyan kitérni nem tudott, s szemeit is tovább tartotta fogva a látvány, mint amennyi impulzus elég lett volna annak befogadására, de legalább ez annyira lefoglalta, hogy nem volt ideje megvizsgálni, vajon a nagy meleg, Katika nénit más fehérnemű száműzésére is ösztökélte -e? Az idős asszony fogadta a köszönést, de valahogy olyan, kurta-furcsa felhang érződött ki belőle. Vajon ennyire rám van írva, hogy milyen állapotban vagyok...? - gondolta hirtelen, s kicsit örült, hogy valami kizökkentette ebből a lépcsőházi anizból, ahol a nyitott ajtón át hátulról kicsurgó fény, a nyári hőség, az olcsó műanyag otthonka lengesége és a nyugdíjas lakásból áradó különös öregszag kakofóniáját bizarrul felerősítette a kízó másnaposság „időlassító” hatása. Amilyen hirtelen jött - úgy el is múlt ez a groteszk pillanat, ott a lépcsőfordulónál. Mintha soha meg nem történt volna. Következő feladat, már a szabadba való kijutás akadályának leküzdése volt. A nagy, fém bejárati ajtó ős öreg behúzó mechanikája ilyen állapotban komoly kihívást jelentett számára. Neki veselkedett, s minden erejét beleadva meghúzta az ajtót befelé - milyen érdekes - villant át rajta egy tűnő pillanat alatt - tűzrendészetileg ez nem éppen állná meg a helyét -, s az ajtó nagyon lassan bár, de engedelmeskedett a fizika törvényeinek.

Az utcára kiérve, hirtelen szembesül vele, hogy az ötvenes években épült belvárosi bérház óvó burka megszűnt körötte, s a nyüzsgő utca minden érzékére egyszerre zúdítja hirtelen fel nem dolgozható információ áradatát, s ehhez a forró beton, s tűző nap több lapáttal is rátesz. Hunyorog, nem lát a hirtelen éles fényben. Így hosszú perceknek tűnő pillanatokig áll az ajtóban, elállva a bejáratot. Aztán lassan tisztul a kép, enged az abroncs, a szorítás lazul. Megkezdődik az akklimatizálódás. Huhhh.. gondolja. Ez azért erős volt. De már jobban van. Mélyet lélegzik, s

elhatározza, hogy nem vesz tudomást őrzítő másnaposságáról, s határozottnak tűnő léptekkel elindul a kisbolt felé.

Amikor elhalad a Lapos előtt, először úgy gondolja, hogy bemegy és iszik valamit. Aztán elhessegette magától ezt az érzést. Megfogadta: a mai napon a másnaposságból erényt kovácsol! Ráfog mindent, nem iszik, hanem egy picit megpróbál önmagával, közvetlen környezetével (lakás/apa) zöld ágra vergődni. Így aztán, elhatározástól erősen, enyhén imbolyogva az erős napfényben, feltartott fejjel elvonul a híres presszó (kocsma) előtt. Megáll, visszafordul, majd diadalittasan elmosolyodik. De jól esne most egy cigi... Aztán megy tovább. A kisbolt felé. Kenyeret vesz, negyed kilót, hisz a többi csak rászáradna. Meg párizsit, azaz parizert, sokak szerint: parizelt. A legolcsóbbat. Reggelire elég, ugyanazt tudja, mint a drágábbak. Elbizonytalanodik egy fél literes kakaó láttán, de aztán, mikor látja, hogy mennyibe kerül, visszateszi. Viszont, hosszas tépelődések után úgy dönt - csak vesz két hideg sört a hűtőből. Ha a mai nappal végzett - jutalomként még jól jöhet, továbbá, az is előfordulhat, hogy valaki feljön hozzá... esetleg... de inkább elhessegette magától Rita gondolatát. Azért két Adlerbrau -t betett a kosarába. A kasszánál cigit kért, Sopianeae -t, s hirtelen gondolattól vezérelve, kért még hozzá egy fél decis kiszerezésű szilvát is. Ennek van a legrusnyább íze, gondolja. Ezt a legnehezebb meginnom, nem is szeretem. Jó lesz vendégnek. Gondolja. Fizet. Majd a bolt előtt megáll, s végignéz az Egyetem sugárúton. Nézi a tömött sorokban robogó autók hadát, a lengén öltözött kismamákat, amint babakocsikat tolnak látszólag könnyedén, nézi a mountain-bike biciklin tovaszáguldó nyurga fiúkat, s erősen megbámulja a szellősen öltözött lányokat. Ilyenkor javában kavarnak benne a gondolatok, de most csak tompán áll, s a másnaposságnak köszönhetően kívülállóként vesz részt a forgatagban, ő most itt csak egy vendég. Néha, átsuhan a fején, hogy ő is tolna babakocsikat, vagy biciklizhetne elsuhanva az aszfalton, vagy hatalmas terepjárók légkondicionált, sötétített ablaka mögül nézhetné a külvilágot. Ilyenkor, néha, úgy gondol magára, mint egy kívülállóra. Aztán, lassan, meg-

fontoltan elindul hazafelé a lassan fövő belváros forró aszfaltján. Amikor az Ibolya borozóhoz ér, egy pillanatra bekukkant, szinte üres, de ketten azért vannak, a csapost, Döncit leszámítva. Kukós Béla, és még valaki, akinek a neve nem ugrik be hirtelen. Nem gondolkodik sokat, belép, s a söntéshez siet. Úgy gondolja, kér egy nagy pohár szódát, kicsit beszélget Kukóssal, majd megy haza. Amúgy is nagyon ramatyul van. A másnaposság erőteljesen tombol, minden ütközés-mentes lépés egy ajándék.

No, apám, piszok jól nézel ki..! Mi lelt téged...? - harsány röhögésbe fullad Kukós kérdése.

Félre fordul, súgva megjegyzi:

Gyomorrontás Kukó, iszonyú gyomorrontás...! - a hatás nem marad el. Nekem is hozhatnál, abból, amivel elcsaptad a hasad apafej...!!!! - vigyorog, s közben borostás arcán a ráncok mély árkokat szántanak. - Gyere csak ülj le! Macskaharapást szőrivel, ugyebár... ! - még hangosabb hahotába csap, saját viccén. - Döncikém, hamar öntsél az úrnak valami gyomorrontás elleni italt..! Valami szárazat...? - mosolyogva kérdezi.

Huhh... hát én igazán... szóval én csak szódát akartam, tudod, egész reggel... meg minden.. - motyogja. Aztán eszébe jut a fogadalom, és a mai nap, s kicsit kihúzza magát. Már éppen mondaná, hogy "... 2 deci szódát, a jobbikból!", mikor eszébe jut, hogy micsoda másnapossággal küzd, és, igazából 1-2 deci finom bor, még segíthet is kissé, utána felmegy, kicsit pakol, reggelizik, majd elsétál az apjához, s mikor hazajön, kitakarítja a konyhát - minimum - utána meg pihen egyet. Este meg valami könnyed dolog, olvas, vagy mit tudom én... egy filmet megnéz. - Áhhh... igazad van, szőrin a lovat! Adj 2 deci olaszrizlinget!

A másik nevet. Mikor a pohárért nyúl, érzi, hogy a jobb keze kicsit remeg. Lopva körül néz, ki láthatja... mindegy... mindenki őt figyeli. Igazából nem érdekli, végig ebben a kezében volt a szatyor, meg másnapos is, azzal a fránya koordinációs zavarral megáldva... Áhhh... nem foglalkozik vele. Egy szuszra kiissza a pohár tartalmát. Az első kortynál hirtelen eszébe jut a délelőtti konyhai szereplés, de már nincs visszaút. A fehér bor lecsúszik, mint

méz a jeges csúszdán egy elhagyatott óvodai játszótéren karácsonyi szünet idején. A hatás szinte azonnali. Mélyről jövő levegő tör fel belőle. Nem állja meg szó nélkül:

Huhh.. ez tényleg életet mentett!

Tudom én, mi kell a megviselt gyomornak! - mondja Kukós elégülten - Nem ma kezdtem, elhiheted! - Harsány nevetésbe fullad a mondat vége.

Amint kezd felszívódni bor, hirtelen úgy érzi, kellene még egy. Ugyanakkor, eszébe jut a fogadalma is. Őrlődik, s komoly, megfontolt szándékkal elhatározza, hogy most az egyszer igenis NEMET mond! Majd legközelebb, gondolja, miközben körbe kínálja bontatlan Szofiját. Vígán pöfékel mindenki, a háttérben valamelyik helyi kereskedelmi adó szól éppen, Dönci a pultos mosogat, odakinn tombol a nyári meleg... nos kell -e ennél több? Lopva Kukósra pillant, miközben úgy tesz, mint hogyha a cigarettájával bíbelődne, nézi, mi van a másik poharában. Üres. Akkor bizony - gondolja - illik viszonzni a meghívást... És majd utána menni.

Béla, még egy ilyet..? - kérdezi - De Béla csak legyint. - Vár az asszony, megyünk a teszkóba délután. Megígértem neki. Majd legközelebb...!

S meg sem várva a választ, a székről feltápászkodik, és már kinn is van az utcán. Szaporán szedi apró lábait.

Mielőtt megyek, csak iszok még egy utolsót. Csak azért, hogy helyre tegyen, s legyen eröm a délutánhoz! - így gondolja, majd mielőtt valami más is átsuhanhatna gondolatai közt, már kéri is:

Döncikém, még egy ilyet, légy oly kedves! - ahogy kimondja, már tudja: nem kellett volna. De mire a pohár a szájához ér, ez a gondolat foszlány is a múlté. Ezt a pohár bort már megfontoltan issza. Nem gurítja le egyből a torkán. Beosztja, no nem az íze miatt, bár azért is kicsit, hanem, hogy tovább tartson ez az arany pillanat. Hisz ma még nem is evett, sőt! Milyen betegen ébredt, s lám, máris mennyivel jobban érzi magát! Megint iszik egy jó slukkot. Aztán rágyújt. Elégedetten gondol a délutánra közben, hogy milyen jól sétál majd az árnyékos oldalon a Klinikáig, hogy az esti hűvösben mosogatni fog, miközben rádiót hallgat, s lehet bont egy üveg sört

is... Aztán korán lefekszik, kialussza magát. Közben leég a cigi. A rádió a fél tizenkettes híreket mondja... de elrepült az idő!

Te, Dönci! - Dönci arca kifejezéstelen, bár belül sejti már, mi következik. - Lenne egy ilyen literes flakonod..? - kérdi. Dönci nem hiszi, de megnézi. Persze csak 2 literes van, vagy betétes. Az meg nem jó. - Akkor, csak adj,ebből a fehérből kettőt elvitelre kérlek! S Dönci már méri is. Fizet és nincs még háromnegyed tizenkettő, de már otthon van.

Odabenn forróság és bűdös fogadja. Szuszog, hogy felgyalogolt a harmadikra. Úgy dönt, berak mindent a hűtőbe, majd utána át-gondolja, hogy mi legyen tovább.

A másnaposság minden tünete, már a múlté. Elfújták, volt - nincs. Vidáman néz a további teendők elé. Igazából nem éhes még, viszont a reggeli incidens a mosogatóval még élénken él benne, ezért neki lát, hogy legalább ott rendet pakoljon. Közben ablakot nyit, próbálkozik egy kereszthuzattal a lépcsőházon át, úgy, hogy a bejárati ajtót is kitémasztja. Bekapcsolja a rádiót, a Kossuth - ot, Déli krónika - az pont jó háttérnek, majd akkurátusan kipa-kolja a mosatlant az asztalra, szépen osztályozva őket. A mosogató következik, kisúrolja kicsit, majd forró vizet enged, s a leg-régebbi tányérokot berakja áztatni. Ezt nem volt nehéz megállá-pítani, mert amin zöld-, vagy szürkepenész foltok voltak, azok mehettek a vízbe, a többieknek várniuk kell. Közben a rádióban a szárazságra panaszkodnak, s mezőgazdasági szakemberek vitat-koznak élénken, hogy milyen hatással lesz ez a dinnyére főképp. Kicsit leül, hogy rágyújtson, míg a tányérok áznak. Ekkor jut eszébe a szilva - no igen, kell nekem gyümölcsös műsor a rádió-ban! - gondolja. Majd habozás nélkül kinyitja a hűtőt, és már elő is vette a kis fél decis üveget. Miközben kinyitja, s a szájához emeli - csak úgy, üvegből - még átsuhan rajta a gondolat - a mo-sogatással úgyis ledolgozom, kijön belőlem....

A mosogatással majd másfél órán át szöszmötölt, s mikorra is kész lett, büszke volt magára. Leült rágyújtani, s azon gondolkodott, hogy miként dicsérje meg magát, mert azon kívül, hogy el-mosott minden edényt, tányért és evőeszközt, ráadásul nem is

ivott semmit közben! - kivéve a jutalomfalat szilvát, az elején. De hol van az már!

Úgy érzi erős, és érzi azt is, hogy ura a helyzetnek. Büszke magára. Ugyanakkor a konyhában egyre melegebb van, szóval becsukja az ablakot és ellenáll egy jó hideg sör kísértésének. Helyette lezuhanyozik alaposan. Hosszan engedve magára a langyos vizet.

Két óra is elmúlt, mire felöltözik, és úgy gondolja, illendő ebédelni. Kenyér; olcsó, vizes margarin; parizer. Kevés piros arany. 2 szelet nagy kenyér. Aztán, mielőtt befejezné, egy hirtelen indíttatásból, önt magának két deci fehérbort. A Kossuth is a mértékletes borfogyasztásról beszélt! Étkezésekhez 4-5 deci igazán semmiség! Mondták. De persze ő nem iszik ennyit! Mértékletesség, ez a titok nyitja! Ez a pohár - és elég is lesz! Főleg, hogy van tiszta pohár. Végül a 2 deciből három lett. A mosogatóban ismét kezdetét veszi a gyűjtögető életmód.

Ebéd után bemegy a szobába, de olyan meleg van, hogy megszárad, a padlón a délelőtti ébredés nyomait kelletlenül feltörli, majd szedelőzködni kezd: irány a kórház. Tiszta nadrágot húz, pólóval. A meleg miatt zoknit nem vesz, csak könnyű nyári papucsba bújik. Fog egy üres reklámszatyrot, és a hónap végéig félrerakott pénzének... először negyedét.. aztán harmadát... végül a felét odarakja, de két zsebébe szépen elosztva, nehogy egyszerre kirántsa véletlenül. Az ebéd, és a bor miatt most jókedvű, nem érzi magát rosszul. A lépcsőn lefelé még dudorászik is kicsit - de az elsőt úgy megy át, hogy közben meredten bámulja maga előtt a lépcsőfokokat. A lépcsőházból kilépve viszont a hőség elemi erővel vágja fejbe. Megtántorodik, és erősen hunyorogni kezd. A napszemüvegét persze fenn hagyta. De, ahogy a zsebeit tapogatja, kiderül, hogy a cigarettáját is. Nem baj, az apjának úgyis vinni akar valamit. Márpedig virágot csak nem vihet! Majd vesz neki valamit a kisboltban, meg vesz majd cigit is.

Viszont ahhoz, hogy a boltba jusson még el kell, hogy haladjon a Lapos előtt. Megáll egy pillanatra, s eszébe jut a cigi, no igen, ha most veszek, akkor a boltig az árnyékban el is tudnék szívni egy szálát. - gondolja. Mire azonban visszakozhatna, már a söntés

előtt áll, s előtte pohár hideg sör, kis vodka (pálinkát ilyen melegben, csak neem!), és egy doboz szofi. Nagy levegőt vesz, kiélvezi ezt a pillanatot. Az akrobata érezhet így a manézs fölött egyensúlyozva, mikor tudja, hogy kezében a választás. De az akrobaták, ilyenkor csak a következő lépésre koncentrálnak, mindig csak egy lépés van! Most viszont, egy mozdulattal eldönthető az egész délután sorsa, érzi, most kell erősen viselkednie! Most megmutathatja magának is! Aztán dönt. Hirtelen. Úgy érzi, döntésével az arany középutat választotta, a se nem nagyon rosszat, de azért nem elég jót, és a se nem tökéletességet, amit világ életében utált. Egy jól irányzott mozdulattal a sörért nyúl, mintha a vodka nem is lenne. Hatalmas, szomjas kortyokban nyeli, a pohár falán a pára gyöngyözve gyűlik hűvös cseppekbe, s lassan gördülnek végig rajta, miközben iszik. Jól esően megtörli kézfejjével a száját. Elégedett. Csak jól választott. Utána leül egy asztalhoz, s rágyújt. Az elmúlt perceken gondolkodik, hogy milyen jó lenne ilyen egyszerűen választani. Hogy milyen könnyű is volt, végül. Hogy ez csak akarás kérdése. A csapos, egy unott szőke közben rejtvényt fejt, más vendég nincs is ebben a hőségben. A cigarettát elnyomja, szedelőzködik, indulni készül. Feláll, s fél szemmel a lányra sandít, de az fel sem néz az újságjából. Most egy picit elbizonytalanodott. A kezdeti diadalittas önelégültség kétségbe csap át, aztán elindul a kijárat felé, mielőtt kilépne az előtérbe, ahonnan a mosdók nyílnak még visszapillant. Minden változatlan. Kilép az előtérbe, s egy picit megáll. Várakozik kicsit. Majd, hirtelen, mintha csak ott felejtett volna valamit, vagy mintha csak a mosdóba indult volna, egy határozott lépéssel visszakanyarodik a söntéshez. A vodka még ott van. Oda lép, s felhajtja. Majd orra alatt mormog valami köszönésfélét, s távozik, mint vert sereg a döntő csata után. Az előtérben ismét megáll, elszégyelli magát, s rágyújt ismét. A jókedve cigaretta füstjével együtt tovaszáll a fojtó nyári légbe.

A kisboltban sokáig tanakodik, hogy mit vegyen. Mentolos rágót, azt mindenképpen, bár - gondolja - a vodka nem érződik, mert olyan, de azért mégis. Vesz egy Orbitot, először is, majd azután kezd nézelődni, mit vehetne az apjának. A kis helységben a bevá-

sárló kosárnak és a még mindig fennálló koordinációs zavarnak köszönhetően nehézkesen mozog, többször is neki ütközik ennek - annak. Végül sikerül választania egy rejtvényt (Ügyes), egy zacskó keksz (Győri édes, kakaós, csoki darabokkal), egy szén-savmentes ásványvizet (Szentkirályi). Miközben a pénztárnál várakozik, meglátja a hűtőt, tele sörökkel, s felrémlik előtte, hogy elég hosszú az út a Klinikáig, a Nagyerdőre, ebben a hőségben meg, kell a folyadék, talán nem lenne olyan nagy gond, hogy ha meginna odafelé egy doboz sört. Így aztán vesz egy Kőbányait. Meg persze cigit is.

Elindul, a Honvéd - Bethlen utca sarkához érve, az újságos bódé mögött felbontja a sört, mert igen nagy a folyadék veszteség ebben a hőségben. Legalább 35 fok Celsius. Gondolja. A sör még jó hideg. Hatalmas kortyokban nyeli, majdnem félre is megy, kicsit köhög. Utána rágyújt, de egyelőre ott marad az árnyékban. Nézi az utcát, a forgalmat, a hőségtől vibráló levegőt az aszfalt felett. Aztán feldereng előtte egy forró kórterem képe, telezsúfolva betegekkel, s egyik ágyon - talán pont az ablak alatt, ahová egész délután betűz a nap - pizsamában, kitakarózva, izzadtan fekszik édesapja, a levegő vizelettől és beteg-ember szagtól terhes, a polcokon kórházi műanyag poharak állnak, kopottak, s minden egyes mosogatásnál egyre több zsír marad rajtuk, ezért a citrompótló ízű túl cukros, vizes teának mindig van valamilyen pörköltös utóíze. Így aztán elindul, közben jó nagyokat kortyol a sörből. A Honvéd utcán a jobb oldalt halad, ilyenkor ez árnyékos valamelyest. Elhalad a szex-bolt előtt is, de most nem áll meg a kirakatot nézegetni. Amikor kiér a Péterfiára már a sörből nincs semmi. Kidobja a dobozt egy kukába, s az Egyetem felé veszi az irányt. De nem jut messzire, melege van. Megáll egy fa alatt a Hadkieg. előtt. Majd visszafordul, a Nagyállomás felé. Mi lenne - gondolja -, ha beülnék egy pohár sörre az Ibolyába? Esetleg megtudhatnék valamit a tegnapról, ha van ott valaki ismerős, sosem lehet tudni. Így morfondírozik magában. Egy pohár sör, aztán villamossal még ki is ér négy körülré a Klinikára, nem is késik sokat. Van nála rágó is, az majd segít elnyomni a világos sör savanyú szagát.

Így aztán a délután fél négy az Ibolyában találja, előtte üveg sör és üres fél decis pohár. Itt éri az öt óra is, és a hat is. Söröket és rumokat iszik magában, aztán jön néhány haver, majd ismerős nők is akadnak. Lassan lemegy a nap.

Bem tér. Lassan magához tér, valamelyest bevillan egy-egy kép. Egy nő. Egy pad. A sötét homályos nyár éjszaka a meleg városi levegőjével, ahogy ül, kinyújtott lábakkal, félig már berúgva a padon, s fókuszálni próbál egy távoli, megfoghatatlan pontra, közben a lassuló légben a poros belvárosi fák levelei néha megzörrennek. Felerősödnek bizonyos zajok, mások elhalkulnak. Lényegtelen részletek válnak fontossá, s hétköznapi dolgok szinte megszűnnek, teljesen.

Debrecen, 2012. augusztus

Szeretik-e a pandák a kelkáposztát?

A február végi hideg eső álomszerű tánca a koszos ablaküveg esőcseppjeivel ütemes kopogásuk ritmusára a párkányon. Koszos esőlé csorog a házfalon. Piszkos szürke ég lomha felhők terhét tartja a magasban. Az egyik vasárnap délután ugyanolyan, mint a másik, a lakótelepen. Monotonitása egybe mossa a napokat, egyhangú masszájának hullámai közül még a vasárnap sem tud a felszínre emelkedni.

A fiú az ágyon feküdt. Lábát keresztbe, az ágy végén lévő támlára tette. Feje alatt összekulcsolta két karját. Hallgatta az esőt, közben révetegen bámult maga elé. Nincs mit csinálni, nem volt semmi dolga. Ez nem volt igaz. Várta őt egy beadandó szakrajz, és a holnapi gyakorlatra is be kellene fejezni a gyakorlati naplót. Átnézni a múltkori anyagot. Olvasni is lehetne, vagy legalább rádiót hallgatni. Egyikhez sem volt kedve. Semmihez sem volt. A percek olyan lomhán múltak körötte, mintha szurokba ragadtak volna. Vonszolták magukkal a lassuló időt könnyörtelenül. A sulira gondolt, hogy mennyire utálja. Meg a városra. Hogy azt

is. Hogy el kellene innen menni, és soha vissza nem jönni. Kiszaladni az ajtón, és csak futni és futni. Vissza se nézne. Az biztos. Ha egyszer ő innen kiteszi a lábát! Pedig azt mondták jó képességű. De nem érdekelte. Nem törődött velük. Felőle! Gondolta, s magában rándított egyet a vállán. Aztán hirtelen üveg csörömpölést hallott. És rögtön utána kiabálást. Veszekednek. Gondolta. Veszekednek? Nem. Csak az apja. Csak ő. Mindig ez van, ha három hetente úgy alakul a műszak, hogy itthon van vasárnap. Reggel ébredés után irány a kocsmá. Délig. Van hogy egyig is. Aztán jön az ordibálás. Nos, most sem marad el. Fel kel az ágyról és oda megy az ablakhoz. Orrát neki nyomja a hideg üvegnek. Lábát a forró radiátor szinte égeti, de a kezei fáznak. A házgyári szigetelésnek hála, az ablak melletti jókora résen süvít be a levegő. Kibámul a szürke semmibe. Várja, hogy eltűnjön a lakótelep. Hogy szertefoszoljon, s csak ő maradjon egyedül, meg az eső. Az ütemes dobolásával. Ki akarja rekeszteni a valóságot, elzárni a fényt. Megszűnni. Feloldódni. Várja, hogy szeme elől eltűnjenek a lakótelep monoton paneljai. Ne legyen több járda, se beton játszótér rozsdás mászókával, kutya szaros homokozóval. Ne legyen több kisbolt se. Se garázs-bögre csárda. Apró mozaik darabokként halványulnak el a képek. Aztán a révetegségből ajtó csapódás hangja rántja vissza a félútról. Vissza a valóságba. Az apja elment otthonról. Lassan elfordul az ablaktól, s kilép a szobából.

A szűk panel-konyhában a földön törött üveg cserepek. Az anyja az ablak alatt ül, fejét az asztalra hajtja. Néma zokogás rázza. A fiú megáll mellette, kezét a vállára teszi. Most mi volt a baj kérdezi. Az anyja nem válaszol csak a fejét rázza. A fiú seprűt, lapátot fog és amennyire a szűkös hely engedi, összesepri a törött üvegeket. Közben az anyja valamelyest megnyugszik. A leves...szipog közben. Ujjatlan nylon otthonkája zsebéből gyűrött zsebkendőt vesz elő. Hangosan orrot fúj. Erősen. S megtörli a könnyes szemét is. Szemei vörösek a sírástól. Arca is. Hatalmas vörös folt éktelenkedik rajta. Egy kéz ujjainak nyoma még tisztán kivehető. Az anyja arca ég. A szégyentől és a fájdalomtól. A fájdalomtól, ami odabenn van. A leves, kezdi újra. Az volt a

baj. A fiú csendben figyel. Mer' hogy vasárnapra ilyet nem csinálunk. Az ő anyja mindig húslevest tett az asztalra vasárnap. Ismét elpityeredik. Frankfurti leves volt kelkáposztával. Hó vége van, és az anyja tudja, hogy ez amúgy is az ő kedvence, gondolja. Tehetetlen dühöt érez. S mérhetetlen keserűséget. Megsimogatja az anyja vállát. Mondani akar neki valami kedveset. Valami vigasztalót. De semmit nem tud. Végül halkán kinyögi. Nagyon finom a levesed. Ne sírj. Teszi még hozzá feleslegesen. Bénán áll még egy ideig, majd bemegy a szobájába, talán jobb, ha most kicsit magára hagyja az anyját. Leül az ágy szélére. Az ajtó katedrál üvegbetétjét nézi, jobban mondva a helyét. Ezt is az apja törte be. Részegen neki esett, már több, mint fél éve. Nem csináltatták meg. Nincs rá pénz, mondta. Igen, gondolta, erre nincs. Csak piára. Most belülről egy színes poszter fedi. Accept. Metlő Hááááárt - Metlő Hááááárt..! Jeeeh...! Pirócsi Lalitól kapta. Az apja a Belkernél valami fejes, ő jutott hozzá az eneszkából egy igazi Metal Hammerhez, annak egyik poszterje volt ez, és nagy könyörgések meg három szakrajz beadás árán csak elkunyerálta tőle. Most a törött ajtó-üveg helyén díszeleg. Kívülről az anyja fedte be csomagoló papírral. A csomagoló papír kopott kék színű volt, s apró fekete-fehér pandák bukdácsoltak rajta, különböző szögekben elfordítva voltak rányomtatva. Teljesen olyan volt, mintha fekete-fehér hópelyhek hullottak volna alá a végtelen nagy kékségbe. A papír régi volt. Nem is tudta, az anyja honnan szedte elő. Még általánosba járt, amikor egy szombat délelőtt rokonok jöttek. Rokonok Pestről. Teri néni és Béci bácsi. Ők hoztak neki ajándékot. Jó nagy doboz volt, becsomagolva a panda mintás papírba. Nagyon tetszett neki a doboz. Aranyos volt a sok panda is, nem látott még ilyet azelőtt. Csak állt a nappali közepén, tartotta maga előtt a dobozt, és bámult rá némán. A felnőttek harsányak voltak, erőltetetten nevettek. Emlékszik az apjára is, akkor még nem volt részeg. Aztán mindenki ránézett, bontsd ki! mondták. Mire vársz. de nem mozdult. Nem akarta kibontani. Félre szerette volna tenni, hogy aztán nyugodtan végig gondolja, vajon mi lehet ebben a nagy dobozban? Vágyott

rá, hogy elképzelhesse, mi is lehet. Sorra akart venni minden lehetőséget. Mérlegelni, tervezni... De nem engedték. Az apja kivette a kezéből, és odaadta az anyjának. Pirikém, akkor majd telmondta. Az anyja kényszeredetten mosolygott, és óvatosan lefejtette a dobozról a csomagolópapírt, s félre rakta. Egy sakk készlet volt. Jó nagy táblával. Örült neki, bár nem vágyott rá. Nem tudott sakkozni. Majd megtanulsz! mondták, Meglásd, milyen jó nagyokat fogtok játszani apáddal! Majd én megtanítlak sakkozni! mondta erre az apja is. Soha nem tudott az apja sakkozni. A doboz, amúgy szép volt. Német felírat volt rajta. Schach. És egy hatalmas királynő bábu dőlt képe, mintha éppen csak ki akarna ugrani a dobozból. Szépen megrajzolt figurák a háttérben, gyönyörű táblán, ami mintha valami drága fából készült volna. Köszönöm, motyogta az orra alatt, majd bevonult a szobájába, magára hagyva a felnőtteket. Az apja már bontotta a cseresznyét. Azt szereti. A szobában leült az ágyra, és maga mellé helyezte a doboz sakkot. Hosszasan nézte. Egy olyan elektromos építő készletet szeretett volna, amiből csengőt meg távírót lehet építeni, meg vannak benne kapcsolók és kábelek, meg igazi banán dugó. Na olyanra vágyott volna. Na de a pesti Teri néni és Béci bácsi ezt nem tudhatja. Nem baj. Szép ez a doboz amúgy. Majd megtanul játszani. Van sakk szakkör a suliban. Beiratkozik. Végül, csak kinyitotta a dobozt. Fekete és fehér műanyag figurák, mágnes talppal. Fém lemez borítású műanyag tábla, német nyelvű, rövid leírás. Ha látják most, arcán a csalódottságot nem tudta volna elrejteni.

Aztán hazamentek a rokonok. Megígérték, hogy a nyári szünetben elviszik őt Pestre. Mennek az állatkertbe, megnézik a Várat. És mozit is ígértek még. Meghogy metró. Azt is. De nem vitték el. Hiába várta. Leste a postát májustól minden nap. De nem jött levél. Telefonuk meg nem volt. Az anyját nem merte megkérdezni. De azért augusztusig még reménykedett. Aztán rájött, hogy ez se. Mint anyyi más sem. Csalódott volt. De az a csalódottság végül elmúlt hamar.

Most megint az ágyán feküdt. Lábát keresztbe, az ágy végén lévő támlára tette. Feje alatt összekulcsolta két karját. A szobába lassú félhomály csordogált be. Nézte a kitört üvegű ajtót. A panda mintás csomagolópapírt. A fakó színeket. Elmerengett fölötte. Vajon a pandák szeretik a kelkáposztát?

Debrecen, 2013. március

A Pipa

Kellemes, őszi idő köszöntött rám azon a szombaton, aminek következtében erős elhatározás ébredt bennem egy kis csavargás után, benn a városi forgatagban. Bár a kora reggel már hideg, de kilenc óra után, mikor nyitnak a boltok és kávézók kellemes, húsz fok körüli hőmérséklet van, a nap sugarak már lágyak, a fények enyhébbek, s kellemes, andalgásra készítő színek kavarnak a városban. Így aztán felkerekedtem, s bebuszoztam a belvárosba. Nem volt céloom semmi. Kirakatokat bámultam, lestem a forgatagot, az embereket. A szombati emberek mások, mint a hétköznap erre sietők. Ilyenkor azok bújnak elő, akik hét közben munkájuk és más elfoglaltságuk miatt nem engedhetik meg maguknak, hogy a belvárosban sétáljanak. Sokan vannak, akik - ugyan úgy, mint én - konkrét cél nélkül nézelődnek, vagy beülnek valahová egy forró kapucsínóra, kávéra.

Ráérősen baktattam az utcán, megbámultam minden kirakatot, néha a bennük visszatükröződő inverz világot néztem. Úgy határoztam, veszek egy hétvégi újságot, s kényelmesen letelepedek egy kávézó teraszán, egy kellemes kávé mellé, s ebédig elolvasgatok. Így elkezdtem újságos után nézni, amikor hirtelen, szinte a semmiből előttem termett egy pici bolt, apró ajtóval, még kisebb kirakattal. A kirakatban pedig mindenféle dohányzási kellék, vízipipa és pipa volt. Megálltam a kirakat előtt, s furcsa bizsergést éreztem a gyomrom tájékán. Legalább öt éve már, hogy leszoktam a pipázásról, s helyette hébe-korba inkább csak szivarozok

egy-et-egyét. Nem tétováztam tovább, s beléptem a boltba. Belül már tágasabb volt, de a kicsi utcafronti résznek köszönhetően a félhomály kellően meghitt hangulatot teremtett. Kis idő kellett, hogy a szemem kellően alkalmazkodjon a sötéthez. Lassan körbe néztem, s a fal mellett, egy forgatható üveg vitrinben meg is találtam amit kerestem. Ott voltak a pipák. Rengeteg féle volt belőlük, voltak olcsóbb kategóriás modellek, és voltak olyanok is – bár nem túl sok – ami majdnem egy havi fizetésbe került. Márkájuk szerint a leghíresebb külföldi és magyar gyártó jó része reprezentáltatta magát egy-egy darabbal. Elmélázva nézegettem a színes választékot, amikor is megakadt a szemem egy darabon. A lábam kicsit megrogyant, s egy pillanatra, mintha a szívem is kihagyott volna egy ütemet. A pipa egy eredeti ír gyártmány volt. A Peterson cég dublini gyárának terméke, egyenes szárú, közepes kazánú. A barna szín sötétebb és világosabb árnyalatai keveredetek rajta a megmunkált hanga gyökér erezetét absztrakt módon követve, s gyönyörű fényes lakkozás emelte ki a különlegesen szép színeket, egyúttal kölcsönzött a pipának olyan selymes tapintást, aminek köszönhetően, ha az ember a markába fogta, legszívesebben nem is engedte volna el soha többé. A súlypontját is olyan tökélyvel számolták ki az ír mesterek, hogy könnyen lehetett az ujjaink között egyensúlyozni vele. Szinte minden szempontból tökéletes darab volt. Én csak álltam ott a vitrin előtt, s úgy éreztem, mintha elfogyott volna körülöttem a levegő. Szédülni kezdtem, s kénytelen voltam megtámaszkodni a vitrin oldalában. A pipát látva hirtelen erővel rohantak meg az emlékek. Magamban rég eltemetett érzések, s örökre vissza nem térő pillanatok öntöttek el. Megvártam, míg egy picit lecsendesül a szívem, majd szóltam az eladónak, hogy ezt a darabot megnézném. Készségesen kinyitotta a vitrint, elővette, majd az eladó pulthoz mentünk, elővette diszkrét, zöld dobozát is, melyen míves arany betűkkel a Peterson név állt. Lerakta elé, a doboz belsejében lévő selyem papírra, s sokat sejtetően rám nézett. Én nem foglalkoztam vele különösebben, csak bámultam megkövülten a pipát. Az eladó belekezdett volna az ír cég és készítményei méltatásá-

ba, de valamit leolvashatott az arcomról, mert elég hamar elhallgatott, mintha csak átvágtak volna egy szalagot. Én félve megérintettem a pipát, majd kezembe véve a fény felé tartottam. A lakkozott fa selymesen hűs érintése megbizsergetett, s én azonnal utat engedtem a feltörni készülő emlékek milliárdjainak... Azonnal visszarepültem az időben 12 évet. 22 éves voltam akkor. 22 éves és vadul szerelmes. Azok a fiatal csikó éveink voltak ezek, amikor egy hirtelen jött érzelem azonnal felülírta az ember életét, s mindenét képes volt gondolkodás nélkül feláldozni érte. Én azokban az időkben csak a magam útját jártam, hajtott a vérem, s szilaj vad csapásokkal habzoltam az életet. Úgy éreztem, enyém a világ, s bizonyára ez így is marad. No, de ki nem volt ezzel így azokban az ifjú években? A szerelem a semmiből tünt fel, s én a hirtelen és bohém természetemnek köszönhetően gondolkodás nélkül a tettek mezejére léptem. Pár hónap után, azonnal megkértem a lány kezét. Bele sem gondoltam, mit csinállok, s nem is vártam igenlő választ, de a heves érzelmeknek köszönhetően azokban a napokban mindkettőnk olyan volt, mint egy-egy két lábon járó hormon irányítású rakéta, ahol mi csak utasok voltunk. Így történt, hogy igenlő választ kaptam. Úgy határoztunk, hogy nem lesz komoly lakodalom, csak egy vacsora szűk családi körben, az ifjúkori pénztelenségünknek köszönhetően, de egy fergeteges buliról nem akart lemondani egyikőnk sem. Ezért külön-külön szervezett mindenki magának egy búcsú-bulit. Legény- és leánybúcsút.

Az én legénybúcsúmhöz kibéreltünk egy víkend-házat egy közeli horgász tó partján, s oda hívtam a barátokat. Nagyon komolyan vettem a szervezést, hívtam zenész barátokat, volt sztriptíz, bográcson főtt vad ételek és mindenekelőtt ital. Ital minden mennyiségben, ahogy ilyenkor illik. A buli jól sikerült. Megúsztunk minden ilyenkor szinte kötelező balesetet, tóba is csak ketten estek, s a fővésben lévő bográcson is csak egyszer estek keresztül, azt meg visszalapátoltuk a fűről, elég sötét volt már, olyan állapotban amúgy sem számított sokat. A sörök és a pálinkák fogytak, s velük együtt a barátok is. Sorra dőlt el mindahány. Végül

kevesen maradtunk, akik úgy-ahogy bírták magukat éjféltre. Én akkor kezdtem éledezni, mert egy ideje visszafogtam magam. Gondoltam, csapjunk bele újra. Úgy is lett, de előtte az a pár barát, akik lassan velem együtt tisztulni kezdtek, hirtelen feleszméltek, hogy hol is vannak! S valamelyiküknek eszébe jutott, hogy ajándékot is hoztak ám legénybúcsúra!! Az ám, mondták, valahogy teljesen elfeledkeztek róla(m)! Amit meg is értek, hiszen olyan vehemenciával álltunk neki az önfeledt vedelésnek, főzésnek. Így történt, hogy éjfélt után nem sokkal, a tábortűz fénye mellett köszöntöttek fel, s egy kisebb csomagot nyújtottak át nekem. Meghatódtam, de igazán nagy meglepetés akkor ért, amikor kibontottam a csomagot. Egy igazi Peterson pipa volt. Shannon egyenes szárú, közepes kazánú, szép „madárszemes” díszítésű. (Ha egy pipa festésén szépen látszódik a hanga gyökér erezetének mintája, arra mondjuk, mi pipások, hogy „madárszemes”). Egy ideje, a bohém életvitelemből fakadó imázsomhoz mindenféle különcködés is hozzátartozott. Így volt ez a pipázással is, ami inkább volt kellék, mint komoly élvezeti cikk. Volt is egy öreg, Szabó féle magyar pipám, kitudja hányféle dohányt megjárt darab. Tudták ezt a barátaim is, ezért leptek meg egy örök darabnak számító, komoly pipával. Boldogságom és meglepettségem határtalan volt! Rögtön ünneplésbe kezdtünk, s a pár óra alatt elért fél-józságot tíz perc házipálinkázással azonnal eltöröltük. A következő emlékem másnap délelőttre datálódik.

A legénybúcsúm után a pipa teljesen hozzám nőtt. Jó néhány hétbe belekerült, míg sikerült kiválasztani egy megfelelő dohányt, ami elgondolásom szerint megfelelően illik, mind a pipa, mind az én személyiségemhez, s az íze is kellemes. Egy dán dohányra, a W.O.Larsen féle kék csomagolású enyhén citrusos keverékre esett a választás. Rádásul nem is volt egy megfizethetetlenül drága darab. Ezekben a napokban, a házasságom első hónapjaiban, ki sem vettem a pipát szinte a számból. Ott lógott, ha boltba mentem, ha buszra vártam, a kávézóban újságot olvasva, a vonatok dohányzó kocsijaiban. Egyedül otthon volt tiltott, csak a lakás előtt, a lépcsőházban, vagy lenn a ház előtt szabadott rá-

gyűjtanom, a nagy füst miatt. Minél inkább telt az idő, annál inkább megszerettem a pipát. Reggelente, már kávézás közben tenyerembe fogtam, simogattam, s alig vártam, hogy kilépjek az ajtón, s végre bodor füstfelhőket eregethessek. Érdekes módon, más pipára, vagy dohányra nem vágytam. Nem kapott el a gyűjtő szenvedély, mint megannyi más pipást, mikor ráérez az ízére. Én csak ezt az egy Peterson -t szerettem, s benne a Virginia és Burley dohányok keverékét, kevés Black Cavendish -el fűszerezve. De minden jónak vége szakad egyszer. A pipám iránti szenvedélyem növekedésével párhuzamosan, ahogy feleségemmel egyre jobban elmélyültünk a közös élet hétköznapijaiba, s alább hagyott a perszelő láng, lassan észre kellett vennünk, hogy nem tudunk egymás mellett élni. Ha nincs meg a szenvedély, szinte mindenben különbözött a véleményünk. Fiatalok voltunk még, kezdett benőni a fejünk lágya, de még messze a megfontolt felnőttégtől. Gyerek még nem volt. Így két év házasság után elváltak útjaink. Kisebbit közepette szétmentünk. Hogy sajnálom -e? Akkor sajnáltam. Ma már tudom, hogy ez így volt jó, a sors keze osztotta számomra ezt kihívást, de én belebuktam a feladatba. Jó lecke volt. Nyugodtan mondhatom, hogy megérdemeltem.

A válás után mély apátiába estem, ráadásul február volt, kemény, csúnya téllal. Albérletbe költöztem kevés ingóságaimmal, s megpróbáltam nyalogatni sebeimet. Ami, nem igazán sikerült. Azokban az időkben előkellő helyet foglalt el az életemben az ital, nem volt hétvége, mi után ne másnaposan, acetonos lehelettel jelentem volna meg a munkahelyemen. A hetek lassan múltak, s így a feledés is csak lassan jött. Aztán március vége felé egy borgőzös péntek hajnalban, a belvárosban sétálva észrevettem egy utazási iroda hirdetését, ami előszezonban igen kedvező árú, buszos utazásokat kínált a napfényes Görögországba. Azonnali elhatározásra jutottam. Másnap, szombat délelőtt, erős másnapossággal küszködve, napszemüvegben elbandukoltam az irodába, és május végére lefoglaltam magamnak egy két hetes üdülést a Chalkidiki - félsziget egy csendes kis halászfalujaiba. Ezekben az időkben erősen kacérkodtam az írás gondolatával, s úgy gondol-

tam, a tenger, az írás, az otthoni környezetből való kiszakadás talán segít helyre billenteni az életem kisiklott mozdonyát. Az utazásra egyedül mentem. Életem első üdülése, ahol sem család, sem barát vagy pedigrig barátónő - esetleg feleség! nem lesz mellettém. Már az utazás gondolata felvillanyozott. Azokban az időkben még az internet gyerek cipőben járt, s így megvolt annak a látszata, hogy szinte a teljes ismeretlenbe visz utam. Az utazás napja hamarabb eljött, mint gondoltam. Becsomagoltam 2 jegyzetfüzetet, két vaskos könyvet (egy történelmi regényt Robert Merle-től és a Száz év magány-t Marquez-től), a discmanemet, vagy 10 cd -vel, jó sok elemet hozzá, és természetesen a pipámat, 2 adag dohánnyal, mellé még a régi Szabó - féle pipa is odakerült, soha nem lehet tudni. vásároltam egy egyszer használatos fényképezőgépet is, 36 kockával. Indulhatunk!

Az út hosszú volt és fárasztó. A buszon alig volt levegő, s az útitársak harsány öröme sem segített a pihenésben. De mindennek vége szakad egyszer, s 22 óra buszozás után egyszer csak ott álltam az azúrkék tenger parton, 33 fokban, a fehér homok égette a talpamat, s a hirtelen tömény impresszió erősen szíven ütött, a tenger s a hely varázsa teljesen elbódított.

Az első két nap csak kóvályogtam. Annyira új volt minden, a tenger mindenütt jelenlévő sós szaga, a görög nap, sirályok, a tengerparti emberek... Mindig úgy éreztem magam, mintha folyamatosan be lennék csípve. Állandóan mosolyogtam, s ha nem figyeltem nagyon oda, azt vettem észre, hogy azt ismételve magamban, hogy „...itt vagyok a tengernél.. itt vagyok a tengernél!” Aztán persze felengedtem. Kialakítottam egy egyszerű napirendet magamnak. Reggel korán keltem, sétáltam egy nagyot a tengerparton, majd reggelire vettem valami péksüteményt. A szálláson egy pohár Metaxa után megreggeliztem, majd irány a tengerpart. Vittem magammal jegyzetfüzetet, discman-t. A délelőtöt két úzás között megpróbáltam írással tölteni. szerettem volna egy regény vázlatát elkészíteni, adatokat gyűjteni, s előkészíteni, amit csak lehet. A legtöbbször nem lett belőle semmi. Azon kaptam magam mindig, hogy a tengert bámulom. Ebéd után

egy órát pihentem a hűvös szobában, majd délután már könyvet vittem magammal. Hét óra körül mentem vissza a partról, amikor is zuhanyzás után sétára indultam. Elraktam a pipámat, a discmant, s róttam a szűk utcákat. Néha vettem 1 sört. Vagy beültem egy tavernába kóstolgatni a helyi specialitásokat. Vacsora után egy üveg retsinával leültem a tengerpartra, s pipázás közben vagy a tengert, vagy a discmanemet hallgattam. De legtöbbször csak a tengert. Közben rágyújtottam egy pipára, ami a közvetlen tengerparton nem akármilyen mutatvány, hisz az állandóan fújó tengeri szél bravúros mutatványokra készítetett. De nem bántam. Csak bámultam a hatalmas tengert, hallgattam a nyugovóra térő sirályok esti villyogását, s két bodor pipa füst eregetése között mélyen beszívtam a májusi tenger esti-sós szagát. A csillagok lassan kigyúltak az égen, s az éj különös ékszer dobozt varázsolt elém. Ezek azok az órák, amiket soha nem felejtetek. Örökre belém égett minden pillanata. Aztán, mikor a borom is fogyni kezdett, felszedelőzködtem, s felvonultam a szobámba, ahol rendszerint egy órányit még olvasgattam, vagy hallgattam a turisták ricsaját, ahogy esti korzójukat rótták a falu utcáin. Kétszer robogót béreltem egy-egy napra, s bejártam a környéket. Apró, elhagyott öblöket kerestem fel, ahol a sziklás part miatt a víz kristály tiszta volt, s gyönyörködhettem a halak s tengeri csillagok mozgalmas életében. A szél mindig hűsítően fúj, s én teljesen elfeledkeztem arról, hogy egyedül jöttem nyaralni. Talán csak a reggelek voltak kicsit nehezek, mikor ébredés után néha szomorúan villant belém, hogy kétszemélyes ágyban, bizony egyedül aludtam.

Aztán, amilyen hirtelen jött, oly hamar véget is ért a két hét. Észre se vettem, de már csak két nap volt a hazautazásig. Úgy döntöttem, az utolsó előtti estén fogok kicsit jobban kirúgni a hámból, így már korábban feljöttem a partról, zuhanyzás után tiszta ruhába bújva elindultam, hogy keressek egy helyet, ahol bőségesen bevacsorázhatok. Találtam egy kellemes tavernát, ahol a vacsora előtt egy pohár ánizsos házi törköly pálinkával kínáltak. Az erős szesz nagyon jól esett, ezért rendeltem még be-

lőle, s kértem fél litert a ház borából. Ezúttal vöröset. A vacsorám vége felé lettem figyelmes egy három fős társaságra, nem messze az asztalomtól, németek voltak. Legalábbis annak hittem őket. Nagyon jókedvük volt. Nekem is. Ezért egy hirtelen elhatározástól, küldtem az asztalukhoz három törkölyt és egy liter retsinát. Hogy mi ütött belém? Máig sem tudom. Néha az ember bele sem gondol, s már cselekszik is. Nem vártam viszonzást, de igen meglepődtek ők is, annyira, hogy a három tagú társaság egyetlen fiú tagja, oda jött és megkért, hogy üljek át hozzájuk. Ekkor derült ki, hogy Hollandok. Én nagyon tört angolsággal, örömmel elfogadtam a meghívást. Egy új világba csöppentem. A közel két heti magányból, hirtelen egy élénk, harsány társaság közepén találtam magam, ahol, mint különös csoda bogár én voltam a középpontban. A feszültséget oldandó, rendeltünk még pálinkát, s bort. A magam sete-suta angoljával, s szalvéta és toll segítségével élénk diskurzusba kezdtünk, ami az elfogyasztott ital, s vélhetően igen gyenge angolom miatt legtöbbször harsány nevetésbe fulladt a hollandok részéről. A levegő pezsgett, a hangulatunk a csúcstra járt. Előkerültek otthoni viccek is, de miután kiderült én az övékét nem értem, nekik viszont elmagyarázni nem tudom a mieinket, így ezt hamar befejeztük. Észre se vettük, de éjfél lett. Záróra. Nagyon hirtelen jött, s rosszul esett. Így én még kértem egy palackba vörös bort elvitelre, s elindultam a part felé. A hollandok elbúcsúztak, látszott rajtuk, nincsenek erős pálinkához szokva, megviselte őket, s így ők a szállásuk felé vették az irányt. Én lesétáltam a partra, s kavargó, érzelmektől feldúlt fejjel pipára gyújtottam. Hallgattam a tengert, s vártam, hogy megnyugodjon a szívem. Egyszer csak lépéseket hallottam, megfordultam, s az egyik holland lány állt mögöttem. A holdfényben szépen kirajzolódott mosolygó arca, s szőke haja. Gondolkodás nélkül leült mellém a homokba. Én borral kínáltam, majd az érdeklődése a pipám felé fordult, mikor megtudta, hogy pipadohány van benne, mintha egy pillanatra árnyék suhant volna át az arcán, de aztán csak kért belőle, hamar vissza is adta nagy fuldoklások közepette. Én önfeledten nevettem vele. Mikor megnyugodott ki-

vette a bort kezemből, meghúzta, majd felém fordult, s hirtelen, se szó, se beszéd, minden előzetes jel nélkül átölelte a tarkómat s vadul megcsókolva a számba csurgatott a borból. Én a meglepetés hatására, majdnem félre nyeltem. Ezek után kivette kezemből a még égő pipát, s lefektetve a homokba rám ült. Egyetlen mozdulattal levette blúzát, ami alatt nem volt semmi. Apró mellei voltak, pontosan illeszkedtek a tenyeremben, s hegyes bimbói keményen meredeztek a csillagfényes ég alatt. Rám hajolt, szőke haja homlokomba hullt, s miközben lejjebb csúszott rajtam, lágyan megcsókolott. Én átöleltem a jobb karommal, s magamra próbáltam húzni, de picit ellenkezett. Finoman csókolott, aprókat harapdálva ajkam szélébe. Éreztem, hogy a vér kiáramlik a lábamból, ha lehunytam a szemem örült vad táncba kezdett a homok alattam. Eközben ő, már a nadrágomnál matatott, s sikerült is lejjebb húznia. Forrónak éreztem magam, s a hús levegő, majd egy finoman matató női kéz érintése teljesen felkavart. Nagyon lágyan, érzékenyen mozgott a keze rajtam. Én közben bal kezemmel még mindig a melleit simogattam, apró körkörös mozdulatokkal a bimbó körül. Megpróbáltam a jobb kezemmel beférkőzni a szoknyája alá, de ez a pozíció nem hagyott elég teret kettőnknek odalenn, így megelégedtem azzal, hogy a felkorbácsolt vágyak bitorodalma, most az ő kezében van. Belecsókoltam a nyakába, hajának sós tenger illata volt. Majd újra, s újra, egyre vadabban csókoltam. Erre ő apró sóhajokkal válaszolt. A hangja egyre rekedtebb lett, és éreztem, hogy keze egyre erősebben markol. Egyszerre megállt. Nekem annyira vadul vert a szívem, hogy örültem, hogy levegő után kapkodhatok. Ő felemelte a szoknyáját, ami alatt nem volt bugyi, picit megemelkedett, egy pillanatra kivillanni látszott a borotvált öléből kivillanó lüktető vörös rózsa szírom, majd egy megfontolt mozdulattal belém ült. Egyszerre szakadt ki mindkettőnkől egy vad sóhaj. A májusi éj, és a homok hűse ellenére perzselően égetett a kéjes aktus vad eksztázisa. Kezével megtámaszkodott mellettem a homokban, én pedig két kézzel irányítva csípőjét, egyre gyorsuló ritmusra váltottam. Az időt nem érzékeltem, s a kirobbanó orgazmus pillanatában - s er-

re tisztán emlékszem - köröttem egy pillanatra kihunytak a csillagok. Izzadságtól izmososan dőlt rám. Pihegve kapkodta a levegőt a mellemen. Nekem zsongott a fejem, s annyi erőm sem volt, hogy a kezem felemeljem. Aztán, ezek az édes pillanatok valahogy tova libbentek közülünk. Ő felegyenesedett, megcsókolt, majd felállt, s összeszedte a homokból ruháit. Mondott valamit, de nem angolul, hollandul beszélt. Majd amilyen hirtelen jött, úgy el is tűnt. Én kába voltam az átélt élményektől, s a bor és a pálinka is megtette hatását, s csak feküdtem ott az egyre hűlő homokban. A következő emlékem, hogy egy kutya nyalogatja a számat, hajnalodott, s nagyon fáztam. Ütött a fejem, a számnak másnapos szaga volt, s a bűzös lehelletembe csípős dohány szag vegyült. Felültem a homokban, s kábán vártam, hogy jöjjön a hajnal. Amint kicsit összeszedtem magam, feltápászkodtam a homokból dideregve. A boros flakonom megtaláltam, belebújtam papucsomba (szerencsére a kutya nem vitte el), s kótyagos fejjel a pipámat kezdtem keresni. De akárhogy is túrtam át a homokot, ami igen hideg volt, így hajnalban, sehol nem találtam. Talán tíz percig kereshettem, mikor sóhajtván feladtam, s elindultam fel a szobámba, ahol egy forró zuhany után álomtalan mély alvásba zuhantam s nem is ébredtem fel délig.

Délután a pakolással kezdtem. Majd elindultam a faluba, hátha megtalálom a tegnapi hollandokat. De se hírük, se hamvuk nem volt. A tavernást is megkérdeztem, hol tegnap voltunk. Emlékezett ránk, de mást nem tudott. Sajnos, én a tegnapi tivornya során elfelejtettem bármilyen címet vagy telefonszámot kérni a hollandoktól, s az igazat megvallva a tavernában még nem is láttam értelmét, a tengerparton, pedig az átélt izgalmak miatt nem tudtam gondolni semmire. Így az utolsó délutánom hasztalan kereséssel telt. Estére csalódottan konstatáltam, hogy nem valószínű, hogy még egyszer találkozni fogunk valaha is...

A haza út csendes és eseménytelen volt. Én örültem a hosszú, monoton zötykölődésnek, így legalább összeszedtem gondolataimat, s megpróbáltam letisztázni magamban a két hetet, az életemet, s ezt a kalandot, mely eddigi életem során egyedüli, s meg

nem ismételt különös emléke maradt. Otthon elhatároztam, hogy változtatni fogok eddigi életvitelemben. Így, először is írni kezdtem, s leszoktam az italról is jobbára, s a pipázással is felhagytam végleg. Úgy gondoltam, méltó lezárása volt ez egy ifjúkori kicsapongó korszakomnak...

Nem tudom meddig álltam révetegen, az emlékek súlya alatt a pultnál, de az eladó mindenesetre furcsán méregetett. Én zavartan megköszöntem, hogy megmutatta a pipát, majd elköszöntem, s kiléptem a boltból. Miközben a verőfényes őszi szombat délelőtt baktattam hazafelé, a pipámra gondoltam, s arra, hogy biztos vagyok benne, hogy emlékek vitte magával el az a holland lány. Hálás melegség járta át a szívem, ha eszembe jutott, hogyan lett egyetlen pipa kitörölhetetlen örök kapocs két ismeretlen között...

Debrecen, 2012. augusztus

Kígyó kaland Debrecenben

- Na pupákok, láttatok már élő kígyót? - kérdezte Kórik Laci kicsit nagyobb hanggal, mint ahogy kellett volna, hatására egyből jött is a lefitymáló válasz Radaitól.

- Fenéket. Még döglöttet sem.

- És... - itt hatásszünetet tartott, megvárva, hogy minden szempár rá szegeződjön - ... akartok látni?

A hatás leírhatatlan volt. Az olajos hajópadlójú kicsiny, falusi tanterembe egy pillanatra dermedt csend költözött, csak az olajkályha duruzsolása hallatszott, de aztán elszabadult a pokol! A kokadi biológiai fakultáció tagjai egy emberként hördültek fel, és a másikat túl kiabálva kezdtek azonnal egymás szavába vágni. Mind a négyen.

Jó pár perc is eltelt, mire annyira megnyugodtak, hogy ismét Kórik vehette át a szót, és elmesélhette végre, hogy miféle kígyóról van is szó.

Történt ugyanis, hogy Kálmán - Laci bátyja - elmesélte öccsének, hogy Debrecenben, az Aranybikában kígyó és hüllő vándorkiállítás van. És ha ezt Laci bátyja mondja, az úgyis van, hiszen ő pont az Aranybikával szembe jár suliba, a Bethlenbe', és miért is hazudna, hiszen már negyedikes, végzős. Radai ugyan picit kételkedett, hiszen az Aranybika az egy szálloda, és a vendégek vajon mit szólnának egy csomó kígyóhoz, arról nem is beszélve, hogy mi lenne, ha valamilyen baleset történné és elszabadulna az a rengeteg kobra, vipera, anakonda? Belegondolni is rossz! Ekkor ismét hangzavar támadt, mert nem egészen tudtak abban megegyezni, hogy egy ilyen nagy horderejű esemény történetkor először egymás ellen fordulnának-e a kígyók, vagy a szálló vendégekből próbálnának meg csemegézni. Végül abban maradtak, hogy a teremőrök, biztos lezárnák a kijáratokat, és módszeresen összeszednék a szökevényeket. Lelkes volt mindenki, teljesen belelovalták magukat az elképzelt eseményekbe, és igazából Kórik Laci valami ilyesmit akart, örült, hogy terve bevált. Elő is állt hamar ötletével.

- Mit szólnátok, ha megnéznénk ezt a kiállítást? Tanulmányi kirándulás keretén belül? - A bejelentést dermedt csend fogadta. Ez sok volt hirtelen mindenkinek. Aztán Málnai Pista, a kicsit visszahúzódó, szűk szavú, szőke fiú bölintott rá legelőször:

- Kafa!

- Apafej! Ez nagyon vagány lesz! - fűzte tovább azonnal a szót Kerekes Lali, és lelki szemei előtt már egy király kobra csuklyája lebegett vehemensen.

- Barátom! Ezt látnom kell! Egy igazi anakonda! - Radai Béci szinte elolvadt a gyönyörűségtől, ahogy maga elé képzelte egy több méter hosszú óriást, majd itt hirtelen meg is torpant a gondolatmenete: nem igazán tudta elképzelni, hogy például egy tíz méteres darab, hogyan is férhetne el az Aranybikában? Egy ekkora terráriumról nem is beszélve! Biztos összenyitottak egy csomó terráriumot, és azon át van vezetve a kígyó...! Bele is borzongott saját ötletébe.

Ismét Kórik Laci vette magához a szót, s megpróbálták megtervezni az utazást. Úgy gondolták, szombaton reggel, a hétórás busszal

mennek Debrecenbe, és valamikor dél körül jönnek majd haza, négyen, és lehetőleg szülők és tanárok nélkül. Mindenki visz valami útravalót, így minimalizálják a költségeket. Addig is, hétfő lévén, a fakultáció után irány a könyvtár! Mindenki nézzen valami hasznos, kígyós könyvet, amit addig áttanulmányoz, legyenek felkészültek!

A fakultáció ezek után már igen oldott hangulatban telt, senki sem tudott rendesen a tananyagra figyelni, mindenki a szombati utazást tervezgette. Amint vége lett, rohantak a könyvtárba kígyós könyvekért. Kórik és Málnai a bűvár zsebkönyv sorozatból kivették a Janisch Miklós: Kígyók, békák című darabot, Málnai Pista még a biztonság kedvéért Kína kerti virágai címűt is. Radai Béci a Kittenberger Kálmán: Kelet-Afrika vadonjaiban című könyvet találta legmegfelelőbbnek, Kerekes Laci viszont tanácstalanul nézelődött az igen szegényes választék előtt. Végül a delfin könyvek sorozatból Ráth-Végh István: A tengeri kígyó című darabját választotta. Mindenki kipirult arccal indult haza, s a hétfői adásszünet a tévében éppen kapóra jött a szombati kiránduláshoz való „felkészülésre”.

A hét lassan vánszorgott, a négy fiú sokat beszélgetett a szombati kirándulásról. Mindenki mást várt tőle. Kórik Laci szeretett volna puffogó viperát látni és megnézni, hogyan is van ez a dolog azzal a puffogással? Kerekes Lali kobrát szeretne látni, úgy, mint a filmekben, ahogy hatalmas csuklyáját széttárva sziszeg az üvegfallal mögött. Radai Béci baziliszkusra vágyott. Kíváncsi volt, hogy tényleg megbabonázza-e az embert? El is tervezte, hogy valahogy lop egyet magának, egy vászonzsákban elhossa, elviszi az iskolába és torna órán Jolánka nénit megbabonázza, utána meg egész órán focihatnak. Arra, mondjuk nem gondolt, hogy az elkábított tanerőből, hogy lesz ismét életerős pedagógus. És abba sem igen gondolt bele, hogy ilyesmi csak a mesékben van. Az igazi baziliszkus az valami teljesen más. Erről szerencsére a többiek felvilágosították, így igen hamar letett a tervéről, és megmaradt inkább az anakondánál. Málnai Pista megelégedett volna azzal, ha látja, hogyan is ebédel egy kígyó. És láthatja, ahogy egy egeret vagy valami hasonlót szőröstül-bőröstül felfal.

Aztán csak megvirradt a szombat hajnal, a hideg téli reggel sötétje már a buszmegállóban köszöntötte a kis csapatot. Akit tudtak, kikísértek, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy minden rendben lesz. Nagy győzködés hatására végül megengedték, hogy felügyelet nélkül menjenek, azzal a kikötéssel, hogy Laci bátyja, Kálmán bemegy velük Debrecenbe - amúgy is elintézni valója akadt a könyvtárban - és majd délben találkoznak vele ismét, és együtt haza buszoznak. Ebbe mindenki örömmel beleegyezett. A hétórás busz, mint mindig, most is késve jött, és a reggeli hideg bizony pirosra csípte az arcokat. A távolsági járaton alig voltak a hétvégének köszönhetően, így volt hely bőven a fiúknak. A busz még nem hagyta el Kokad határát, de a Skála és Centrum Áruházak feliratú műanyag „reklám-szatyrokából” már előkerültek az elemőzsiák. Ki vajjas kenyeret hozott, ki májkrémeset, Radai Béci kolbász zsírosat, amit igen irigyelt mindenki. Utána teával öblítették le a reggelit, amit legtöbbször sárga Olympusos, citromleves műanyag flakonban hoztak. Volt amelyik még langyos volt. Málnaiéknál pont nem volt üres palack otthon, ő így egy fél literes cseresznye pálinkás üvegben hozott innivalót - amiről gondosan lekapargatták a címkét - és ha már pálinkás üveg, akkor legalább nézzen is úgy ki! Ő vizet hozott benne! A többiek nagy-derűtségére, hogy:

- Nézd a Málnai befog rúgni, mire Debrecenbe érünk! - így Béci.
- Haha! A szagodtól elfognak ájulni a kígyók, és nem látunk semmi érdekeset! - kontrázott Laci. Kerekes Lali is szívesen hozzá szólt volna eme magasröptű beszélgetéshez, de sajnos pont az előbb vágta magát erőteljesen szájba a sárga flakonjával, nincs ő még hozzá szokva a buszon való üvegből ivásnak! A reggeli után deszszerűt jött. Frutti karamellát és savanyú cukrot ettek, majd szemes rágót, mentolosat. Az út vidáman telt, s a jókedvükben még avval sem törődtek, hogy a buszon nem volt fűtés. Már elhagyták Álmosdot és éppen Bagamér határában jártak, amikor Kórik Laci kitalálta, hogy játszanak olyat, ki tud több híres kígyós filmet felsorolni. Kezdte is:
 - Tarzan. - és komoly képpel körbe nézett.

- Mógli! - kontrázott azonnal Radai Béci, mert tetszett neki a feladvány. De Málnai letorkolta:
- A dzsungel könyve amiről beszélsz. De határeset. Elfogadjuk. - lett mindjárt engedékenyebb.
- Indiana Jones és az elveszett frigyláda fosztogatói. - mondta komolyan Lali.
- Az nem is kígyókról szól! - kotyogott bele Béci, akit kicsit bántott, hogy nem jutott eszébe az előbb a film igazi címe.
- De van benne egy nagy halom mérges kígyó! - így Lali. Béci megfontolta magában a választ, majd rávágta:
- Jó, de akkor a Végzet temploma is, mert abban meg megeszik a kígyót. - Ezen mindenki felhördült, mert egyből felidéztek magukban az ominózus jelenetet, amikor egy nagy kígyót felvágva egy csomó kicsi bújik ki belőle. Ismét Málnai vette át a szót:
- Csillagok háborúja! - na erre már kapott hideget-meleget! Végül megegyeztek, hogy a Halálcsillagon játszódó részben Luke Skywalker egy óriási kígyószerű valami rántja le a szemétprés mélyére. Kerek Lalinak megtetszett a javaslat, úgy gondolta rá strompfol:
- Birodalom visszavág?
- Te hülye vagy! Abban nincs kígyó!
- És amelyik az Ezeréves Sólymot akarja felfalni az űrben? Az akkor mi, ha nem kígyó! Űrkígyó a javából! - enyhe sértettség érződött ki a hangjából.
- Űrcsiga. - mondta erre lakonikusan Kórik Laci, olyan hangsúllyal, ami nem tűrt ellentmondást. Lali vissza szeretett volna ugyan vágni valami frappáns dologgal, de az ablakon kinézve feltűnt neki, hogy éppen elhagyják a Debrecen táblát, mindjárt megérkeznek! A fiúk izgatottan fészkelődtek. Most volt mindenki először egyedül Debrecenben. A közel 200.000 -es nagyváros hatalmas metropolisznak tűnt a közel 1000 fős Kokadhoz képest, modern városiassága pedig lehengerlő volt. Volt aki közülük még soha nem ült villamoson, trolin pedig még egyikőjük sem.
- A buszállomás - vagy ahogy Kórik bátyja egyszer tréfásan megjegyezte: parasztelosztó - zsúfolva volt buszokkal és emberekkel egyaránt e korai óra ellenére is. A fiúk ámulva forgatták a fe-

jüket, ennyi busz és ember láttán. Szerencsére Laci bátyja, Kálmán ügyesen kikormányozta őket a tömegből, és az állomás melletti járdán megbeszélték a továbbiakat. Vettek közösen jegyet villamosra, elmagyarázta a fiúknak, hogy hova merre, és megbeszélték a találkozózt is. Utána búcsút intett nekik, és elindult a Széchenyi utcán az iskolája felé. A fiúk először tanácstalanul forgolódtak, de Málnai felfedezett egy hatalmas kirakatú trafikot és a többieket meg sem várva már rohant is, hogy tátott szájjal bámulja a színes kavalkádot. Óráknak tűnő percekig néma áhítattal nézték a Rambo posztert, a Terminátoros kitűzőket, a Modern Talkingos és C. C. Catches kártya naptárakat. De legjobban mégis, titkon mindenkinek a Samatha Fox felfoghatatlanul hatalmas, fedetlen kebleit ábrázoló, erőteljesen megkopott plakát tetszett. Szerencsére a trafik nem volt nyitva. Mikor végre rászánták magukat, hogy megpróbáljanak tovább állni ismét valami különös, ez eddig nem látott dolog ragadta meg a figyelmüket. A trafik mellet nem sokkal, majdnem ember magasságban egy kicsiny ablak volt vágva a kopott falú, magas címés ház oldalán. Alatta fából ácsolt lépcső szolgált magasztóként s a falon tábla hirdette öles betűkkel: Hot-Dog 15.- Hamburger 35.- . A fiúk összenéztek. Radai Béci szólalt meg legelőször.

- Én még nem ettem hot dogot soha. Én kipróbálom!

- Az előbb reggeliztünk a buszon. Én nem is vagyok éhes! - próbálta lebeszélni Málnai.

- Én is megkóstolnám... - Kerekes Lali Radai pártjára állt. Aztán, döntöttek, ha nyitva van, esznek egy hot dogot. Nyitva volt. Béci már furakodott is előre.

- Csókolom! - kezdte kicsit bátortalanul - Kérnék egy hot dogot..

- itt egy pillanatra megállt habozva, majd hirtelen rávágta - Jó sok kecsuával!

- Mi tetszik? - kérdezte egy unott női hang értetlenül. De Béci nem tágitott.

- Egy hot dogot kérnék sok kecsuával. Ha lehet. - tette hozzá a biztonság kedvéért. Háta mögött a három fiú dőlt a nevetéstől, igazából még hagyták volna Bécit kicsit szenvedni, de Kórik Laci megenyhült.

- Sok kecsöpöt tessék a barátoméra tenni. Úgy szereti! - próbálta menteni a helyzetet, de a nevetését csak nagy nehézségek árán tudta visszatartani. Béci összeráncolva a homlokát, kissé mérgesen nézte a nagy vigadalmat. Hisz ő is azt mondta, amit Laci! Mit nem lehet ezen nem érteni! De a többiek jókedve határtalan volt. Béci már javában próbálta harapdálni a sajátját nagy huhogások közepette, amikor a többieké még készült. Végül már csak Kerekes Lali és Málnai Pista adagja volt hátra. Lali állt az ablakhoz fizetni, de a pénze után erőteljesen kellett kotorásznia, ezért oda nyújtotta Málnainak a sajátját is, ugyan fogná már meg egy kicsit. Málnai Pisti elemében volt, még nem múlt el a „kecsua” okozta derültség hatása, és mikor kezébe kaparintotta a másik hot dogot, hirtelen úgy érezte nem hagyhatja ki ezt az alkalmat! Egy-egy kezében a két hot dog hirtelen átalakult egy colttá, s mint a tévékben látott „kóbojos” filmekben nagyot rikkantott!

- Újra szól a hatlövetűűű! - majd vérszemet kapva ismét elkiáltotta magát - Hé! Barátom, itt van Sabata! - miközben már teljes erőből fordult is hátra mindkét kezét hirtelen maga elé kapva, a jobb kezével pedig olyan mozdulatot tett, mint Magilla Gorilla a rajzfilmben, amikor a banán alját egyetlen mozdulattal összepréselve, szinte „kilőtte” azt, bele a szájába. Nos Málnai Pisti is túlságosan beleélte magát a hot doggal felvértezett vadnyugati hős szerepébe és fordultában, már el is sütötte a jobb kezében lévő hot dog pisztolyt. Kórik Laci csak fél szemmel figyelte a bohóckodást, de észlelte, hogy valami baj lesz, szólni viszont már nem volt ideje. A sok mustártól, kecsaptól csúszós virsli alávetette magát a fizikának, és szó nélkül elhagyta az óvóhelyül szolgáló fél óriás kiflit, mustár és kecsap fröccsent szerte szét! A virsli pedig szerencsésen találkozott özv. Lendvai Balambénné Katika néni mű-nerc bundájának váll részével, szegény öregasszony a hideg téli reggelen fázósan botorkált, maga elé nézve, félősen, nehogy elessen. Derült égből virsli csapás! Akarom mondani megrázó villámcsapásként érte a csőre töltött hot dogból kirepülő mustáros, kecsapos forró virsli. A pillanat szinte megfagyottan, kimerévítve lebegett közöttük, hogy annál nagyobb vehemenciával

zúduljon utána rájuk az égi áldás. Katika néni nem válogatott szóhasználatában, s erőteljes szavakkal illetve a mai fiatalságot, oktalanul feltételezve róluk büntetett előéletet, csoportosan elkövetett válogatott gaztetteket, majd válaszra időt sem adva folytatta tényfeltáró leírását az itt csoportosuló bűnbanda szüleiéről. Külön apró részletekbe menő jellemzést adva a fiatal urak közvetlen férfi felmenőinek különböző testrészeiről, s annak nem rendeltetésszerű használatára buzdította a megszeppent gyerekeket. Természetesen nem ezekkel a szavakkal és kifejezésekkel, minek hatására még Kerekes Lali is erőteljesen elpirult, pedig neki a nagybátyja kocsis a Kokadi Búzavirág Mgtsz. kertészeti üzeménél, s fizetésnapkor nem egyszer halotta őt hosszú litániákat zengeni náluk az alsó konyhában. A szitok áradatnak mint ha nem akaródzott volna vége szakadni, a fiúk szégyenkezve pislogtak egymásra, hogy mi tévők legyenek. Ekkor viszont hangos ablak csapódás törte meg egy pillanatra a káromkodás áradatot - a hot dogos nem bírta tovább, becsapta az ablakot! A fiúknak ez úgy hatott, mint egy feleszmélés. Málnai elrebegett egy halk „Bocsánat, csókolom, de mennünk kell!” -t, majd neki iramodva elfutottak a tett színhelyéről. A meglepett özv. Lendvainé mérgesen rázta utánuk az öklét, de nem kockáztatta meg a csúszós járdán az üldözést, ami valljuk be igen látványos lehetett volna, ahogyan azt a későbbiekben Radai Béci teátrális mozdulatokkal tarkítva elő is adta otthon az osztályteremben, az ámuló osztálytársak gyűrűjében.

A fiúk kifulladásra álltak meg az Arany János utca és a Külső Vásártér sarkán, egy kopasz bokor jótékony takarásában. Miután sikeresen kifújták magukat, harsány nevetések közepette elevenítették fel újra és újra a kalandot, külön kitérve az újonnan tanult kifejezésekre. Végül lecsendesedtek, s ki-ki a maradék hot dogjának elfogyasztásával volt elfoglalva. Kivéve Málnait, ő beérte a mustáros-kecsapos üres kiflivel. Bár még hevesen vert a szíve, igazából nem bánta a virslit. Mikor mindenki végzett, úgy döntöttek, hogy elindulnak a Nagyállomásra, ami a debreceni vasútállomást jelentette, hogy villamosra szállva végre eljussanak a kiál-

lításra. Kerekes felvetette, hogy mehetnének trolival is az állomásig, de a többiek hamar lehurrogták, mondván, a debreceni konstrukcióban közlekedő kocsik köztudomásúlag ráznak, és erős áramütést lehet rajtuk elszenvedni. Ami igazából nem volt teljesen igaz, de Kórik bátyja rendszeren beoltotta őket egy régi városi legendával, amit a fiúk készségesen el is hittek. Így gyalog indultak neki a három megállónyi távnak.

Az állomás előtt földbe gyökerezett lábbal bámulták a gyönyörű, sárga villamos-hernyókat. legalább kettőt hagytak elindulni, mire feleszmélve maguk is felszálltak egyre. Az öreg, fűtetlen, lassan zötyögő és hangos villamosok műbőr üléseiből mégis csodás kilátás nyílt a városra. Észre sem vették, de már túl jutottak a Centrum áruházon, túl az Aranybikán és a Nagytemplomon. Javába száguldtak a Bem tér felé, amikor is feleszméltek, hogy bizony nekik már réges-rég le kellett volna szállniuk! Nem volt mit tenni, mennek egy kört, mert a villamos a Nagyerdőn visszanyarodik, és átszállás nélkül lehet vele visszajutni ugyanazon az útvonalon, mint amin jöttek. Ezeket a dolgokat Kórik Laci bátyja aprólékosan elmagyarázta nekik.

A visszafelé úton Radai Béci korszakalkotó gondolatokat osztott meg a társaival! Ő bizony rájött, hogy nagyon szeret villamosozni, neki még nem akaródzik leszállni. Mi lenne, ha tennének még egy kört? Maradjanak fenn a villamoson, akkor nem kell másik jegy sem! Nem nagyon kellett unszolni a többieket, az újdonság varázsától lenyűgözve, vigyorgó arccal egyeztek bele az ötletbe. Így történt aztán, hogy a délelőtti bágyadt téli napsütés másodjára is a villamos ablakon át köszöntötte a négy kokadi biológia faktos fiút. Meg harmadjára is. És negyedjére is.

Viszont, akkor már Málnai Pista sejtette, hogy valami nincs rendjén. Ránézett a karórájára - neki volt egyedül a kokadi felsősök közül kvarc órája, egy Levis márkájú hét melódiás darab, amire nagyon büszke volt, bár a világ minden pénzéért sem árulta volna el, hogy hetente egyszer, vasárnap este a tévé maci és A Hét című műsorok közötti szünetben lévő órához bizony be kell állítania, mert csúnyán siet - és megállapította, hogy bő negyven

percük maradt a találkáig, kígyó nézésre. Végül csak leszálltak az Aranybika előtt bízva benne, hogy gyorsan végig szaladnak majd a kiállításon, és irány vissza a buszállomás. De szomorúan látták, hogy a bejárat előtt bizony hosszú sor kígyózik. Oda baktattak hát a bejáratához, el a türelmesen várakozó tömeg mellett, s vágyakozó pillantást vetettek a kihelyezett hirdető táblára, amin kopott felírat hirdette a Hüllő és Kígyó kiállítást, alatta megsárgult fényképen egy nagyon szomorúnak tetsző homoki viperával és egy óriási anakondával, minek láttán nagyot dobbant Radai Béci szíve. De nem volt mit tenni, bánatos képpel elindultak a buszállomás felé, hogy elérjék a déli buszt Kokad felé, ami hazaviszi őket, hogy hétfőn elmesélhessék az iskolában, hogy milyen szép anakondákat és viperákat, meg mindenféle hüllőket láttak ők, a biológia faktosok!

Debrecen, 2013. január

Vak randi

A lusta, utcai forgalom szürreálisan torz képe tükröződött vissza a hatalmas rézgömbben, s végtelen, óriási kezet varázsolt annak, aki felé nyúlt. Atis egy hosszúnak tetsző pillanatig, tűnődve bámult a kilincsként funkcionáló réz fogantyúra, mintha erőt gyűjtene magában a belépés előtti pillanatban, majd még egyszer utoljára felnézett az ajtó feletti táblára, s utána határozott mozdulattal már benn is volt a kávézóban.

Murci Kuckója. Ez állt azon a táblán az ajtó felett, de a helyiségbe belépve egyáltalán nem keltett semmiféle „kuckós” benyomást, egyszerűen méretéből adódóan nehezen lehetett kuckónak képzelni. A sok ablaknak köszönhetően igen világos volt, a berendezés újszerűnek hatott, az asztalokon takaros piros kockás abroszok, rajtuk apró vázák, az ablakokat pedig kék kockás drapéria keretezte. Az itallapok - melyek mindegyikén a kávézó logója, egy begörcsített hátú fekete kandúr volt - ízlésesen szétnyitva, élére állítva minden asztalon hirdették a kínálatot. A pult mögött

fodros szélű kötényben egy fiatal nő volt, s szemlátomást unottan törölgetett valamilyen poharat. Egyébiránt a kávézó ezen a kora délutáni órán üres volt. Atis felmérte az asztalokat, majd egy ablak mellett kiválasztva a terem hátsó része felé keresett helyet magának, s leült az ajtónak háttal. Akkurátusan áttanulmányozta az itallapot, majd rendelt egy mentás forró csokit. Türelmesen várt, hiszen a megbeszélrt találkozásig még volt egy kis ideje, direkt korábban jött, hogy legyen elég ideje összeszedni a gondolatait, izgult is kicsit, bízott benne, hogy mire megjön a lány - akire várt - addig megnyugszik valamelyest. Az italát kihozták, de még nem nyúlt hozzá, a zsebéből apró, nyomtatott kártyát húzott elő, amin egy QR kód volt, s az asztal szélére tette. Ez volt a megbeszélrt jel.

A blind-date.com weboldalról nyomtatta ki, miután megtörtént a sorsolás. Nagyon egyszerűnek tűnt minden. PayPal -en keresztül kifizette a regisztrációs díjat, megadta az adatait, hogy mely városokban hajlandó találkozni és mikor, hogy nagyjából mik az elvárásai a leendő partnerét illetően, és hogy milyen szexet szeret. Ezek után csak várnia kellett arra, hogy egy nagyjából a preferenciáinak megfelelő partnert találjon a regisztráltak közül a weboldal, ha többen is vannak, akkor sorsolással dönt a gép. Utána már csak az előre megbeszélrt helyen kell megejteni a találkozást. A blind-date.com egy egészen új és egészen különleges szexpartner kereső szolgáltatás volt, ami teljes diszkréció mellett biztosította azt, hogy bárki megtalálja az igényeinek megfelelő társat egy egy éjszakás kalandra. S jelentkezőkben nem volt hiány. A regisztrációja után két héttel e-mail -ben értesítették, hogy amennyiben megfelel az időpont és a hely, akkor bizony összejöhet egy találkozás. Mivel az ide regisztráltak mindegyike csak a szex miatt vette igénybe a szolgáltatást, így a siker szinte garantált volt. Az esetek több mint 84% -ában létrejött a randi.

Idegesen babrálta a kinyomtatott kártyáját, s közben a karóráját leste egyre többször. A forró csoki még mindig érintetlenül hevert előtte. Szíve szerint megfordult volna, hogy rálásson a bejáratra, de még otthon eldöntötte magában, hogy ha van rá

mód, akkor az utolsó pillanatig fenn akarja tartani a meglepetés varázsát. Az idő lassan telt, már jó negyed órával is túl volt a megbeszélrt időponron, amikor is nyílt az ajtó, s valaki belépett a kávézóba. Atis gyomra görcsbe rándult, s érezte dobban egy nagyot a szíve. Izgatottság lett úrrá rajta. Aztán egyszer csak megálltak az asztala mellett. Ő nem nézett a jövevényre, viszont a kártyáját kicserélték egy másikra. Atis elővette telefonját, és az előre feltelepírt, megfelelő alkalmazással beszkenelte a rajta szereplő QR kódot. A képernyőn egy szárnyait kitárt, sötét holló sziluettje szállt keresztül, majd megjelent a villogó felirat. Sikeres Kapcsolat! Ekkor mert csak felnézni. Az asztala mellett egy fekete bőrkabátban, hosszú szárú piros csizmában és miniszoknyában egy szőke hosszú hajú lány állt. Kicsit molett alakja van. Ez volt Atis legelső benyomása. Sőt! Kifejezetten ducinak találta, de nem zavarta egyáltalán. A regisztrációnál nem írta, hogy bármi baja lenne a leendő partnerének testalkatával. A lány is még a telefonjával babrált egy kicsit, majd elmosolyodva leült Atissal szemben. A fiú lélegzete elakadt, s hirtelen nagyon zavarban érezte magát.

A lányon hatalmas napszemüveg volt, de ami ennél is furcsább, hogy a szemüveghez fehér bot is társult. Atis nem számolt ilyen lehetőséggel, egyáltalán fel sem merült benne, hogy egy vak lány is randizhat esetleg. A weboldalon nem jelölte meg, hogy bármilyen fogyatékoság kizáró ok, de azt sem jelölte be, hogy kifejezetten ilyesmire vágyna, mint ahogy nagyon sokan keresnek változatosságként ilyen partnert maguknak. Most hirtelen mégis nagyon meghökkent.

- Szia! Nagyon zavar, hogy fehér bottal járok? - kérdezte a lány, s közben, mintha picit elnézett volna Atis felett.

- Ö, nem... nem zavar. Csak, tudod... szóval megleptél, vagyis meglepődtem... Honnan tudod, hogy zavarban vagyok? - Atis valahogy próbált volna a szorult helyzetből menekülni, megpróbálta visszanyerni önmagát, és remélte csak, hogy ezzel a kezdéssel nem rontott el még mindent. A lány kuncogott.

- Attól még hogy nem látok, a hallásom jól! És szinte elfelejtettél levegőt venni. - kis szünetet tartott, majd folytatta - Bori vagyok.

- Atis. - vágta rá egyből Atis, s bízott benne, hogy hangja most már sokkal magabiztosabb. - Iszol valamit?

- Jó. Kérek egy hosszú kávét, feketén. - Bori hangján nem érződött, hogy zavarban lenne, huncut mosollyal a szája szegletében nézte, ahogy a fiú rendel neki is.

- Neked ez most... szóval, hányadik? - kérdezte Atis, csak hogy mondjon valamit, míg a kávé megjön.

- Nem az első. - mondta sejtelmesen Bori. - De tudod, arra megkérlek, hogy nagyon ne személyeskedjünk. Nem baj ugye? Úgyis tudjuk mind a ketten, hogy miről szól ez az egész. Csak a szexről. Remélem nem baj. - hangjából erőteljesen érezni lehetett, hogy nem fogad el ellenvetést. Részéről ez a dolog lezártnak tekinthető.

- Persze. Nekem is így a legjobb. Örülök, hogy ez a véleményed. Szerintem is így a legtisztább.

Közben megjött a kávé, s vele együtt egy kis törés is beállt a lassan beinduló beszélgetésbe. A pincérnő jelenléte széttörte a kettejük között oly nehezen felépített törékeny kapcsolatot. Ezután mind a ketten italukba feledkeztek. Bori apró tapogatózó mozdulattal kereste meg kávéját, Atis viszont nem mert neki segíteni, félt, hogy megsérti vele a lányt. Nem igazán tudta ilyenkor mi illik és mi nem. Aztán, szépen csak beindult közöttük a beszélgetés. Főként Bori beszélt, csupa általánosságokat. Atis közben figyelt, és érezte, mintha izzana a lég a lány körül. Türelmetlenül várta, hogy mikor indulnak. Majdnem eltelt egy jó fél óra, mire a lány végre megkérdezte, hogy indulhatnak-e. A fiú, megpróbálva leplezni izgatottságát, óvatosan válaszolt. Mindketten kabátot vettek, majd Atis belekarolt a lányba, s gyengéden vezette őt az ajtó felé. A pultnál megálltak, s kifizette mindkettőjük italát. Borongós kora tavasz volt, szeszélyes, szeles hideggel párosulva. Szerencsére a motel, ahol előre lefoglaltak egy szobát, nem messze volt a Murci Kuckójától. A webes sorsolás után a blinddate.com felajánlott számukra a közelben egy motelt, amivel szerződésben állt, ezáltal nem csak a teljes diszkréció volt szá-

mukra biztosítva, hanem különleges szolgáltatások köre is és némi diszkont a szoba árából. Atis bejelölte a regisztrációja során, hogy fizeti az első éjszakát, bízott benne, hogy ez esetleg előnyt jelenthet, hamarabb talál partnerre.

A Margaréta Motel tényleg nem volt messze, s a recepciónál valóban nem kérdeztek semmit. A bejáratú ajtón apró matrica hirdette a blind-date.com logójával ellátva, hogy ez egy szerződött partner. A motel is csendes volt, nem tudni mennyi vendég volt most, de kihalt volt a recepció, a bár és a folyosó is. Szobájuk nem volt sem túl nagy, sem túl kicsi. Apró előtérből nyílt a szoba és a fürdőszoba bejárata is. Egy franciaágy, asztal, két szék, falra szerelt LCD tv, éjjeliszekrények lámpával, s egy apró hűtő. Ennyi volt a berendezés. Atis gyengéden bekalauzolta Borit, aztán mindketten leültek az ágy szélére. Segített levenni a lány kabátját, majd maga is levetkőzött. Hirtelen nyomasztónak ható csend ült le közöttük, s olyan érzés volt, hogy megakadt közöttük a szó, s csak lebeg a szobában láthatatlan. Aztán a fiú szólalt meg először.

- Hogyan akarsz zuhanyozni? Együtt, vagy külön? - Bori nem habozott a válasszal.

- Előbb megyek én, aztán te.

- Rendben. - mondta Atis. Ezután leheveredett az ágy szélére, Bori pedig a fehér botjával kopogva bevonult a fürdőszobába. A fiú bekapcsolta a tévét. Végig szörfözött a csatornákon, majd egy sport adón állapodott meg. Foci ment éppen, de nem tudott rá odafigyelni. Csak a lány járt az eszében, megpróbálta elképzelni, hogy milyen lehet a teste. Érezte, ahogyan adrenalin szintje ugrásszerűen megnő. Aztán, hirtelen nyílt a fürdő ajtaja, törölközőbe bugyolálva ott állt Bori. Egyik kezében a fehér bot. A fiú odaugrott, s kedélyesen kalauzolta az ágyhoz, majd meg sem várva, míg a lány elfoglalja helyét, már rohant is zuhanyozni. Sietett, ahogy csak bírt, közben átsuhant rajta a gondolat, hogy vajon a lány ezen a szűk helyen, segítség nélkül hogyan is tudott tisztálkodni. Az is eszébe jutott, hogy vajon kapcsolt e villanyt a lány, mielőtt belépett a zuhanyzóba, de akár hogy is erőlködött

nem tudott visszaemlékezni. Amikor végzett, a szobában sötét fogadta, a függönyöket összehúzták, a tv -n viszont még mindig a sport ment.

- Valami zenés csatornát keressek? Vagy ki is kapcsolhatom. - kérdezte az ágyban fekvő lányt, aki ekkorra már állig betakarózott.

- Valami zene, az jó lesz, de ne túl hangosan. - Így aztán ismét egy kis tv szörf következett, de szerencséje volt, a motel kábel szolgáltatója zenei csatornát is biztosított, rögtön három félet. Volt miből válogatni. Aztán már nem volt több tenni való, mosolyogva bebújt a lány mellé az ágyba. Felkönyökölt és éppen megszólalt volna, mikor Bori megelőzte.

- Feküdj le kérlek, engedd el magad, szeretném „megnézni” az arcodat. - hangjából valami különös nyugalom áradt, így aztán Atis behunyt szemmel hanyatt fekvé várta, hogy „megnézzék”. Puha, meleg női kéz simította végig először a homlokát, aztán a szemöldökét, majd lassan, körbe az arcát. Aztán ezt még egyszer megismételte, s végül beletúrt a hajába is. Mosoly bujkált a fiú szája szélén, izgatottan várta, hogy mi történik. Tetszett neki ez a játék, örült hogy valami különös, nem szokványos módon kezdődik közöttük az, amiért ide jöttek.

A következő pillanatban már azt vette észre, hogy a finoman tapogatózó kezek lassú felfedező útra indulnak, s „megnézik” maguknak az egész fiút. Bizsergető és ugyanakkor nagyon izgalmas érzés volt. A szemét nem nyitotta ki, várta a lány következő lépését. Magában azt játszotta, hogy most ő sem lát, s elhatározta, hogy ha lehet nem is nyitja ki a szemét jó darabig.

Bori tényleg odaadó volt, az első csókjától kezdve az utolsóig, de Atis nem bírta végig behunyva tartani a szemét, néha „csalt”. Mikor végül pihegve feküdtek egymás mellett, elégedett mosollyal kínált cigarettát a lány felé, s segített neki meggyújtani. Mélyen, hosszan benntartotta a füstöt, kiélvezve minden pillanatát, lezárásként az eltöltött óra után. Aztán még egy darabig csendben feküdtek, csak a tv zenei adóján villódzó reklámok harsánysága törte szilánkosra az idillt köztük.

- Mit szólnál egy üveg borhoz? - kérdezte a lányt, aki mintha vonakodna felelni, aztán mégis megszólalt, enyhe bizonytalansággal hangjában.

- Jó. Van vajon itt szoba szerviz?

- Megnézem! - mondta a fiú, és felállt az ágyról, csak úgy csupaszon, hiszen - jutott eszébe - Bori úgy sem lát jól. Körbe nézett a homályos szobában, de sem csengőt, sem telefont nem talált.

- Leszaladok a portára, és hozok a bárból valamit. Kérsz még mást is?

- Semmit. Kösz. És... siess! - mondta Bori, így aztán a fiú felöltözött, magához vette a tárcáját és elrobogott.

De sem a recepciónál, sem a bárpultnál nem volt senki. Többször is megnyomta a gombot, mire nagy nehezen előkerült a recepció.

- A bár majd este nyolckor nyit. Szoba szerviz pedig nincs. - mondta morcosan. A fiú egy pillanatig gondolkodott, majd szó nélkül sarkon fordult és kiharazott az utcára. Egy boltot próbált keresni, s két sarokkal lejjebb talált is egy kis vegyes kereskedést. Vett egy üveg száraz fehér bort, egy zacskó pisztáciát és egy zacskó ropit is. Fázósan sietett vissza az utcán, mert kabát nélkül indult el a motelből. Az idő egyre hűvösebb lett, az égen szürke felhők gomolyogtak, s vészjósló színük nem sok jót sejtetett.

A motelben teljes csend fogadta, reszketve a hidegtől felszaladt a lépcsőn, hogy mihamarabb a melegben találja magát.

- Ki kellett szaladnom keresni egy csemegét, ugyanis a bár... - itt hirtelen elhallgatott. A szobában a bekapcsolt tévén kívül nem volt senki, aki válaszolhatott volna. Bekopogott a fürdőbe, de ott sem volt senki. Az ágyon, a gyűrött lepedőn azonban egy cetli várta, rajta reszkető kézírással 3 szó: „Jó volt köszönöm”.

Bori eltűnt. Elment és itt hagyta őt egyedül. A randi előtt nem konkretizáltak semmit. A weboldalon megadott adatok között sem volt olyan, ami arra utalt volna, hogy egy egész éjszakát együtt töltenek majd. Igazából nem volt semmi, ami az együtt töltött időre vonatkozna. Atis mégis csalódott volt. Bízott benne, hogy még kedélyesen megiszogatják ezt az üveg bort, tévét néz-

nek, és hogy reggel még együtt ébrednek. Most magába roskadva ült az ágy szélén, és a kezében lévő cetlit nézegette. Az ő általa kinyomtatott QR kódos papír volt.

Végül úgy döntött, hogy ha már ki van fizetve éjszakára a szoba, itt marad. Gyorsan felkapta a kabátját, és hirtelen ötlettől vezérelve kiszaladt az utcára, hátha észre veszi valahol a távozó lányt. Fehér bottal biztos nem jut messzire ilyen hamar. De hiába rótt a környéket, sehol sem találta. Még csak fehér bottal járót sem látott sehol. Egy jó órányi borongás után aztán feladta. Egykedvűen baktatott vissza a motelhez. Előtte még egy közeli kis kocsmába ment be, megivott fél deci Unicumot, és megkérdezte a csapost, hogy ismer-e a városban egy fiatal, fehér botos lányt. De a csapos senki ilyet nem ismert.

Mire visszaért a motelbe, már nyitva volt a bár, de már nem érdekelte. Felment a szobájába, s miután ismét lezuhanyozott jó meleg vízben, ágyba bújt és a kibontott borhoz ropit és pisztáciát rágcsált egykedvűen. A tévében valami nyomozós film ment, de ő nem tudott rá koncentrálni igazán. Újra és újra felidézte magában a délutánt. Próbálva visszaemlékezni minél több apró részletre, de nehezen ment, hiszen az egész együtt töltött időt valami földöntúli, különös köd lengte körül, s izgatottságában, nem igazán tudott szinte semmire sem oda figyelni komolyan. Elgondolkodott Borin is, és határozottan arra a következtetésre jutott, hogy tetszett neki a lány egyenes fellépése, magabiztossága. No igen, lehet, hogy pár kilót leadhatna, de ez nem biztos, hogy annyira fontos. Valójában nem is zavarta. Azon tűnődött, vajon hogyan tudná ismét felvenni vele a kapcsolatot. Majd holnap - gondolta - holnap utána járok. Megitta a bor maradékát, kiment még a fürdőbe, majd kellemesen elbódulva, a sok izgalom és a bor hatására hamarosan álomtalan mély alvásba zuhant.

A másnap reggel is szürkén fogadta. Nyolc után ébredt, szájszárazsággal, és enyhe fejfájással. Felöltözött, majd sietve kijelentkezett. A tegnapi kávézóba ment, reggelizni. Kávét rendelt, brióst és ásványvizet. A pincér megismerte, de a lányt, ki vele volt tegnap, sajnos ő sem látta.

Mikor hazaért, egyből leült a számítógépe elé, és bejelentkezett a blind-date.com-ra. Levelet írt a webmesternek. A válasz még aznap délután megérkezett, jókora melléklettel, ami az oldal szabályzatát tartalmazta, a levél egyébként igen kurta volt. A szabályzatnak megfelelően nem adnak ki információt senkinek. Hacsak a véletlen ismét ki nem sorsolja őket. Próbálkozni kell. Atis nem próbálkozott. Egyelőre legalábbis. Feladta a lány utáni keresést, s beletörődött abba, hogy ezt igazából tudta előre, s nem ismerkedési célból regisztrált ilyen weboldalra. Ismét bele vetette magát a dolgos hét-köznapokba, s nem foglalkozott az ügygel tovább.

Múltak a hetek, s lassan hónapokká híztak, vége lett hirtelen a tavasznak, s forró, száraz nyár váltotta fel. De semmi nem tart örökké, így a kemény kánikulák is megszélidülve adtak enyhét a kora őszben.

Atisnak ekkor akadt ismét dolga a közeli kisvárosban. Miután végzett, szórakozottan sétált a délutáni napfényben, és észre sem vette, már el is haladt a motel előtt. Nem állt meg, igazából eszébe sem jutott az a tavaszi délután. Egészen addig, amíg jellegzetes nevetést nem hallott a háta mögül, óvatosan megfordult, hogy fél szemmel egy gyors pillantást vessen az ismerős hang gazdájára. Egy másodpercig sem tartott míg megnézte magának, de a felismeréstől hirtelen öklömnyi gombóccá állt össze a gyomra, s szíve is mintha egy ütemet kihagyott volna. Szédülés fogta el, s érezte, amint egy láthatatlan kéz óriási vödör jeges vízzel leönti.

A háta mögött jókedvűen egy idősebb úrba karolva egy fiatal, barna hajú duci lány sétált, magas szárú csizmában, testhez simuló mini szoknyában. Napszemüveg és fehér bot nélkül.

Debrecen, 2013. január

A globális felmelegedés hatása a párkapcsolatokra

Feleségemnek, Évának.

Furcsa, átlós fények nyúltak át a koszos-szürke felhőkön. A szél elállt, és lehunyt a szemmel és befogott orral azonnal hihetővé vált, hogy nem a tél közeledte dübörög körülünk, és az

ősz örökre itt ragadt nekünk az idő ragacsossá váló pillanatainak egyikében. Csak nyúlni kell érte, s máris a miénk, beleragadhatunk, s nem úszik el velünk, át a mindig változó, sosem örök esemény-horizonton.

De minden szürrealizmusa ellenére ez a keddi kora délután is ugyanolyan egyhangúan telt a késő ősz nedves-ködös ölében, mint megannyi más ilyen nap, itt az állatkertben. A szél ismét megélné, s apró csomókban fújta a fák leveleit a gyalogúton. Az állatok fázósan keresték ketrecek legmelegebb zugát, s lusta egykedvűséggel nézték, ahogy ez a nap is hasonlóan az előzőekhez, színtelenül telik el, mint bármely más nap.

A látogatók már megritkultak, mondhatni, alig-alig lézengtek. A hétvégék hoztak még némi zajt és életet, ám ilyenkor a tél közeledtével érezhetően csökkent a bámészkodók tömege. Ők sem időztek már annyit, mint mikor melegebb volt. Sietősre fogták lépteiket, úgyszólván mondhatnánk, szinte szaladtak, s csak úgy, foghegyről vetettek egy-két kurta pillantást az állatokra. Olybá tűnt, mintha csak kötelezően előírt köröket kellett volna róniuk. Szinte rohantak át a ketrecek között, s csak a melegebb, fedett helyeken gyűlt belőlük kisebb tömeg. A trópusi ház és a mediterrán fedett terasz nyújtott ilyenkor menedéket.

A szürke keddi borongósságát egy magányos sétáló törte meg, aki az A3 -al jelzett sétaúton baktatott komótosan. Hosszú, halvány-barna ballonkabátja volt, gallérja hanyagul felhajtva, fején a széles karimájú sötét kalap kicsit félre állt. Léptein érződött, hogy nem sietős a dolga. Arcát a kalap jótékony árnyékba vonta, egyedül régimódira vágott bajsza az, ami kivillant alóla. Mindkét kezét zsebre dugva, fejét leszegve szelte az állatkerti sétányt e magányos délután. Hamarosan egy Y elágazáshoz ért. Előtte irányjelző táblán akkurátus precizitással feltüntetve, hogy melyik irányba mi látható, s hogy még nyomatékosabb legyen, stilizált állat figurákkal is illusztrálták. Megállt egy pillanatra, s tűnődve feltekintett a táblára, kezét továbbra is a zsebében tartva.

Mi legyen? - gondolta magában. Kihagyja a trópusi házat, a maga meleg, nagyon párás és - valljuk be - nagyon bűdös légkörével, he-

lyette a nagy vadakat választja inkább. Elindult hát bal felé. Elhaladt egy ketrec előtt, ahol valamilyen fácánok voltak, bár ebből ő nem látott semmit: valószínű odújukban voltak éppen. Aztán egy nagyobb térség volt elkerítve, mély árok és két sor kerítés húzódott a látogatók és az állatok élőhelye között, táblájukon a következő fajok nevein akadt meg a szeme: szurikáta, sávós manguszta (ez kifejezetten megtetszett, a hangzása miatt! Manguszta az biztos ritka languszta! - nevetett magában), aztán kellett volna még ott fehérarjkú tamarinnak és kattának is laknia. Ezek közül a tamarinról halvány emlékkép motoszkált benne, mintha valami kis testű majomféle. Talán. A katta... húú. No ez feladta a leckét. Valami lapos, széles televényszerűségre gondolt. Ilyesmi lehet. Biztos volt benne, de hogy maga a szó, miszerint televény - mit is jelenthet? Nos, ebbe már nem gondolt bele, megelégedett a pusztá kifejezéssel, s annak örömeivel, hogy egy számára nem létező szót egy másik - számára - nem létezővel tudta azonnal azonosítani. Valami lassú, lomha állat lesz az, ami néha olyan hangot hallat, mint egy nyári forróságban leálló Szaratov hűtőszekrény szűk kamrában, miközben valaki uckve 14 kg lisztet pakolt rá. A pofája jó széles, a nyelve rózsaszín, és ritkán pislog. Természetesen nagyon védett. (Nagyot tévedett, de ezt akkor még nem tudta.) - Ezek a gondolatok forogtak körötte, mikor is érkezett egy másik territóriumhoz. Nem akart megállni, de a táblára kiírt név láttán visszahökölt. Úgy érezte, valamilyen idegen univerzumba került át hirtelen. Megtapogatta magát, különös tekintettel az orrára, sőt, halványan még bele is csípett a bal kézfejebe. (Jobb kezes volt, nehogy már meglátsozódjon! Valahol ezt olvasta.) De mindent rendben talált. Ez a valóság. (Vajon, a biológia órákon, mikor a trópusi és különleges állatok oktatása volt soron, akkor hol lehetett...?) A táblán, ami ilyen hirtelen megállásra készítette ez állt: Hulmán.

Jókora ketrec volt előtte, hátsó része fedett, apró ajtók rajta, s a ketrec kifutóján nem volt senki. Hiába is meresztette a szemét. Semmiféle állatot nem látott. Ekkor, hirtelen ötlettől vezérelve, az égre is felnézett jókedvében... mert, hogy hulmán'.

Jót nevetett magányos szóviccén, s elképzelt egy forgalmas nyári szombat délutánt, mikor is enyhén spicces egyetemisták tucatjai játsszák el ugyanezt a szánalmas szóviccet, mintha, csak ők találták volna fel... Aztán, közelebből is megnézte a kiírást, s mindjárt fény derült az alaktalan-különös-nevű-lényre. Azt írja: ...karcsúmajomforma. *Semnopithecus*. Ez a latin neve. Ezt gyorsan leírta egy apró jegyzetfüzetbe. Nyitottnak kell lennünk az élet dolgaira, s mindent be kell fogadnunk! Sosem tudhatjuk, mikor tanulunk valami hasznosat! Valami újat! - gondolta. Majd tovább is ment, kizárva magából hamar a hulmánt és családját. Nem állt meg, szorgalmasan lépkedett el az ormányos medve mellett, s szinte egy pillantásra sem méltatta a barnamedve hatalmas üregét, amit a földből vájtak ki és, ha valaki megsaccolná, akkor legalább 5-6 métert mondana a mélységére. Malájmedve és pápaszemes medve volt soron, de nem lassított itt sem. Szája sarkában még mindig halvány mosoly bujkált. Aztán érkezett egy különösen jól elhatárolt részhez. Itt egy pillanatra megtorpant. Jeges medve. *Ursus Maritimus* - olvasta, s közben vetett is egy pillantást a hatalmas medencére, amiben jelen pillanatban senki nem tartózkodott, hanem a partján elnyújtózva, koszos sárgásfehér bundában elnyúlva heverészett egy jól megtermett példány. Saccolta vagy 300 kilóra. Aztán, érdeklődését hamar elvesztette, s már indult is volna tovább, amikor a szeme sarkából mozgásra lett figyelmes. A jegesmedve komótosan, de méltósággal telve felállt, s senkivel nem törődve szabályos fejest ugrott a medencébe.

Várta, hogy nem bukkan fel az állat a mélyről, s jó sokáig lenn marad, ahogyan azt valamelyik Discovery műsorban láthatta, de az állat szabályosan a víz fölé tartva fejét határozott csapásokkal úszni kezdett, miközben többször megrázta pofáját, vízpermetet hagyva maga mögött. Először úgy tűnt, körbe úszik a medencében, aztán mégis irányt váltott, s közvetlenül, a látogatóktól elválasztó korlátnál kimászott. Megállt és megrázva magát több liter hideg vizet permetezett körbe. Farkaszemet néztek. A medve szeméből közöny sugárzott, a ballonkabátos látogatóé-

ban viszont most csillant fel először valamiféle érdeklődés, azóta, mióta először bejött ma az állatkertbe. Talán egy jó percig is állhattak ott, mozdulatlanra dermedve, majd a jegesmedve megfordult, s ugyanolyan kimért nyugodtsággal, mint ahogy jött, egy ismételt szabályosan végrehajtott fejessel a medencében termett, s elkezdett úszni a túlpárt felé.

Itt maradok, kicsit. - gondolta. Kigombolva kabátját, benyúlt egy belső zsebbe és pipát vett elő meg egy zacskó dohányt. Akkurátusan megtömte, s percek múlva már bodor latákia füstfelhőbe burkolózva tanulmányozta az állatot. Rövid, egyenes szárú pipájából időnként kiáramló füst megrekedt kalapja karimája alatt, s ha néha oldalra fordította a fejét, tömör füst fal maradt utána. Mindehhez a jegesmedve szemlátomást hozzá lehetett szokva, sem a különös szagoknak - állítólag igen kifinomult a szaglása ezeknek az állatoknak! -, sem a kalapos látogatónak nem volt rá hatása. Egykedvűen tette azt, amit minden fogságban tartott jegesmedve ilyenkor november végén. Óriás sziklákon mászkálva, hol hatalmas lélegzet-pamacsokat lihegve, hol pedig igen méretes nyelvét nyújtogatva méltóságteljes, előre kiszámított léptekkel róttá azokat az utakat, amik már bizonyosan beléivódtak a rács mögött töltött hosszú évek során. Mind ez, és mind a ma élő ragadozók egyik legnagyobb példányának a látványa lenyűgözően hatott! A mesékben, reklámokban oly aranyos, „macisított” tökéletes gyilkoló monstrum, most a nagy testű emlősöktől oly nem várt módon, kecses könnyedséggel szökellve, már-már mókásan ugra-bugrálva járta be territóriumát.

- Ez itt mind életidegen nekik! - szólt egy vékony hang. Bal oldalt rövid, fekete szövet kabátban, egy kissé duci lány álldogált, fején egy irreálisan nagy kapucnival. Ahogy közelebről szemügyre vette, látszott, hogy a kabát gombolása két soros és olyan nagy gombok vannak rajta, amiről egyből a gyerekkori törpés mesék jutottak eszébe, ahol az illusztrációkon a törpék ruházatán egy vagy csak két, de tényleg hatalmas gomb volt, jól meg rajzolt négy lyukkal. A lány ezután felé fordult, s a kapucni alól előbukant egy pici pisze orr, s egy kedves mosoly. Arcának többi ré-

szét kapucnis homály fedte. Érződött a levegőben, hogy választ vár.

- Persze. Bezárták őket. Ez így tényleg - és a tényleget jól megnyomta - életidegen. - volt a válasz.

- Nem erre gondoltam. - halk sóhaj fakadt a lányból, mint aki lemondóan helyt ad valaminek, ami helyett mást várt. - A jegesmedvék - folytatta azért bizakodóan - életmódjuk és körülményeikből fakadóan nem élnek egy adott territóriumon belül. Mint például egy barnamedve, vagy grizzly. Ezek az állatok egyeduralkodón, szinte jéghegyről jéghegyre vándorolva töltik az életüket. Gyakorlatilag az óceánon. Ott nincs territórium. Nincs bezártság. Azt, amit itt élnek át, el sem tudja képzelni egy vadon született egyed. Mintha téged bezárnának egy 2*2 -es szobába... nagyjából. A felmelegedés hatására nagyon felgyorsult a jégtakaró olvadása. Így az életterük lassan leszűkül, eltűnik. A ma élő jegesmedve populációnak több, mint két harmada van ezáltal veszélyben. - elfordul, s lehúzza a fejről a kapucnit, mintha picit elragadtatta volna magát.

- Óh! Ezt nem tudtam. - szabadkozik a fiú - Vagyis, láttam róluk sok filmet, de nem ragadtak meg bennem ilyen apró részletek. Igazán lenyűgöző. És - itt tartott kis hatásszünetet - végtelenül szomorú. - mire ezt befejezte, már egymással szemben álltak a korlát mellett.

- Vili - nyúlt egy ballonkabátos kéz egy vászonkabátos felé.

- Persze! - gyöngyöző kacaj szakadt ki a lányból.

- Nem! - vigyorgott a széles karimás kalap - Vilinek hívnak.

- Ja! - a nevetés még erőteljesebbé vált. - Ági vagyok. - és egy erős hihhi hagyta el az ajkát. Mintha ez olyan mókás lett volna. Együtt nevettek.

- Te is medve-őrült vagy? - kérdezte mosolyogva Ági.

- Nem. Egyszerűen... szóval, én csak azért jöttem ki most az állatkertbe, hogy kiszellőzzek és, esetleg ihletet kapja... - itt hirtelen elharapta a mondat végét, és elfordította a tekintetét.

- Miféle ihlet..? Elárulod? Rajz? Zene? Írás? - csupa kíváncsi parázs volt most Ági szeme, miközben visszakérdezett.

- Írás inkább. Talán, néhány rajz, de nem számítógépen. Szénnel. Inkább csak magamnak. - a ballonkabát észrevehetően kisebb lett. Zavarban érezte magát, nem szeretett magáról beszélni, főleg nem idegenek előtt, ugyanakkor a hely, s az, hogy csak ketten vannak, kölcsönzött valami megfogalmazhatatlan intim légkört ennek a társalgásnak. Érezte, valamilyen különös szálak fűzik őt ehhez a lányhoz, így ismeretlenül is. Közben a pipája kialudt. Elővette pipa-szurkálóját, s a hamuréteg felső részét óvatosan, körkörös mozdulatokkal eltávolította az alatta lévő, még el nem szívott dohányról. Majd pici, tömő mozdulatok után, hosszú szálú gyufát elővéve, erőteljes szippantásokkal rágyújtott. Mindeközben a lány kíváncsian figyelte minden mozdulatát, vélhetőleg különlegességként hatott számára ez a szertartás.

- Seris..? - kérdezte félénken. Vili széles mosollyal arcán válaszolt. - Sokan úgy gondolják, hogy csak cherry ízű dohány, ami... ami.. - itt keresnie kellett a szavakat - szóval ami ízes, finom dohány. De ez korántsem így van. Ez például - jókora füstfelhőt kifújva tartott egy kis szünetet - ez latákia dohány. Olyan, füstölt sonka ízűnek tartják sokan. - nevetett - De igazából enyhén füstös, krémes íze van. De ezt is tudni kell szeretni.

Hirtelen elhallgatott. A jegesmedve kihasználva ezt a pillanatnyi csendet, hangos csobbanással vetette bele tüntetőleg magát a medencébe, kinyilvánítva ezáltal közönyös megvetését e hétköznapi diskurzus iránt.

- Juj! Oda nézz! Milyen szépen úszik! - mondta elragadtatva Ági, mikor is éppen a hatalmas jószág erőteljes fej rázások közepette, úzás közben prűszkölte le magáról a vizet.

Egy kis időre mindketten csak az állattal foglalkoztak. Elnézték, szinte rituálisan megtett körét a medencében, s azt a könnyedséget, ahogy kiugrott a sziklás partra, majd mindenféle szárítkozás nélkül, kicsit magát megrázva lépdelt tovább a sziklákon.

Sötétedni kezdett mire Ági és Vili elindult a kijárat felé. Élénken beszélgettek a látottakról, s így, hogy egyedül voltak a pénztárig vezető úton, úgy érezték, most tényleg csak ketten vannak az állatkertben, s övük a tér, s az idő is mintha lassulna velük.

A városba is együtt mentek. Kerestek egy kávézót, ahol mindketten jókora adag forró csokit ittak. Aztán sétáltak kicsit a benzingőzzel átítatott utcákon, majd egy szórakozóhelyre tértek be. Vili sört kért, Áginak narancsot rendelt, s mellé kis vodkát külön. Ági mosolygott, de csak a narancsból ivott.

- Igazából - kérdezte egy jó nagy korty narancslé után - miért is álltál meg a jegesmedvénel?

Vili tétovázott. Fordított egyet a sörös korsón, majd szemlesütve ennyit mondott.

- Őszintén? Ne neved ki, de akkor olyan érzésem volt, hogy... szóval... - kicsit felhúzta a szemöldökét, majd vállat vont. - Néznem kell a jegesmedvét. Ilyesmi.

Ági most komoly volt. Belenézett Vili szemeibe, ki tudja, milyen mélységek után kutatva, s milyen választ várva.

- Éngrínpíszesvagyonok. - egy szuszra mondta ki. Mint akiből régen elfojtott dolgok hirtelen törnek a felszínre.

- Nem baj. - Vili inkább volt zavart, mint őszinte. - Ez mit jelent?

- Elkötelezett állatvédő vagyonok! Számomra mindennél sokkal fontos... - beléfojtották a szót. Vili megragadta a kezét, és mosolyogva a szemébe nézett. Ági keze forró volt, Vilié a sörös korsónak következtében hideg. Ági, zavartan folytatta.

- A jegesmedvék nem territoriális élőhelyhez szokottan... vándorolnak jégtáblákon. - nyelt egy nagyot, s ahogy a fiú erősen megszorította a kezét, úgy el is hallgatott egy pillanatra, de csak azért, hogy utána újult erővel kezdjen neki. - ...napi 70 kilométert is képesek megtenni. És nagyon jó úszók. Kiváló úszók. Nagyon sokáig tudják a lélegzet.. - ekkor Vili felállt az asztaltól, s kézen fogva a kijárat felé vezette. - ..üket visszatartani és - itt ismét nyelt egy nagyot amikor a söröző udvarán a megvilágítatlan rész felé húzta a fiú. Egy mellékhelyiség oldalánál álltak meg.

- Úszásuk közben akár a tíz kilométeres... - elhalt a szó. 5 percekig nem is volt helye. Aztán, mint ahogy víz alól a sikeres úszó bukik a felszínre, úgy itták egyszerre az édes hús levegőt. De Ági nem adta fel.

-.. sebességet is elérhetik. Fejjel előrefelé ugranak bele a vízbe, úgy, mint a kutyák. A víz alá nyitott szemmel merülnek, s ott két percig is kibírják akár... - ismét elhallgatott, ahogyan Vili keze merész felfedezőútra indult.

-...levegővétel nélkül..! - suttogta befejezésül.

És csak páráznál vannak stabil helyen, életük nagy részét jég-táblákon töltik. - Mindezt, már csak magában gondolta, halvány mosollyal szája szegletében...

Debrecen, 2012. november

Fenn, a hegyen

Mindenki ott volt már. Mind a hatan ott álltunk sorban. S lassan, ahogy feltámadt a szél, bocskorunkat vékonyan belepte a por. Nem szóltunk egymáshoz. Csak néztünk némán, egyenesen magunk elé. Dél már rég elmúlt, s a nap a délutáni útját róttá, de ez a hőségen nem látszott meg, ugyanolyan forróságot árasztott az egész tér, ahol vártuk az öregek tanácsának ítéletét. Szemem sarkából láttam, ahogy egyre gyűlik a tömeg, s a falu apraja, s nagyja kíváncsian várta, mi is fog majd történni. Az izzadság apró cseppekben gyűlt rajtam, s mikor sikeresen összeállt egy hatalmas cseppé, méltóságteljesen gördült végig a homlokomon, s jól látható barázdát vajt a por lepte bőrömmön. Látszólag, mind a hatan közömbösen álltunk egymás mellett. De én tudtam jól, hogy mindenki fél. Nincs közöttünk senki, aki ne tudná, vagy legalábbis sejtené, hogy mi vár rá. A tanács ítélete szent és megmásíthatatlan. Ahogy döntenek, úgy lesz. Próbáltam találgatni, mi lesz a büntetésem. De szerintem, most mindenki ezt tette. Szemem lesütve, lopott pillantással végig mértem őket... az utolsó a sorban, a göndör hajú Ábrahám volt, aztán jött az alacsony, mokány Noah, mellette, az a kese hajú, akinek soha be nem állt a szája, na őt Sámsonnak hívják. Ők laknak a falu patakhoz közel eső oldalán. Mellettük viszont a két jó barátom, Péter és Izsák állt. És

végül én. Ábrahám és Sámson, Noahval együtt megdézsmálta a falu kukorica készletét. És mikor felfedezték, a bűnüket tagadták, sőt egymásra mutogatva hárították a felelősséget... aztán, itt végezték, a vének tanácsa előtt. Péter... ő az istenek nevét vette szájára, olyankor, mikor azt tilos kimondani. És mások is hallották. Ráadásul nem is egyszer. „A kimondhatatlant szánkon ki nem ejtjük!” - az első törvény, mit kiskoromban megtanultam.

Izsák... nos ő egyszerű lélek volt világ életében, már, ha az első tizennégy esztendő annak tekintjük. Amit mondtak neki, azt megcsinálta, viszont a szíve...óhhh.. a szíve hatalmas volt. Egyszer a patakba ugrott utánam, gyermekek voltunk még akkortájt, s a patak egy nem várt esőzés hatására megduzzadt, s én a part csuszamlós falán egyszerűen beleszánkáztam a vízbe, ami gyors sodrású volt, s hideg. Izsák nem volt messze tőlem, mikor meglátott habozás nélkül cselekedett: a meredek patak parton lebucskázott, vállalva a kockázatot, hogy bokája törik, s ugrott a hideg vízbe. Nem tudott egyből kihúzni, ahhoz segítség kellett, de egy helyen, ahol a patak kanyarulatot vesz, volt esélye, hogy fenn akadjunk egy nagyobb kövön, s onnan kiabált. Aztán mind a ketten kaptunk otthon, s a hétvégi imában nevünket megemlézték, s bűnbocsánatért esedeztek értünk. Mind a ketten vétettünk, ott a törvény ellen. Mint ahogy egyszerű ruhánk a föld porához, úgy lelkünk is közel került a gonoszhoz. Karryújtásnyira tőle. Mondották volt. Aztán, a sebek begyógyultak. S az évek lassan, úgy, ahogy a törvények által meg vannak írva, komótosan ballagtak el fölöttünk. Az istenek tették a dolgukat.

Aztán itt volnék én is. A sor legszélén. Nem vagyok túl magas, olyan átlagos... mint a többiek. Nem is én nyertem a faluban, az aratás utáni futó versenyt. Még csak bele sem kerültem az első tízbe. Ugyanolyan voltam, mint ők. Sőt, talán egy kicsit egyszerűbb is, a magam módján. Hogy egy ilyen férfi (mert aki elmúlt 14, az bizony már férfi és nem gyermek), milyen bünt követhet el...? Óh... elmondom... a legnagyobb bünt, amit a törvény előír: beleszerettem egy tiltott lányba. Egy lányba, akit már születésük után eljegyeztek, s a tanács is szentesítette a frigyet. Annyi

volt, csak hátra, hogy megvárják, amíg a lány nyolc éves nem lesz. Aztán... aztán meg jöttem én. Együtt hordtunk vizet, együtt vadásztunk gyíkokra, és együtt voltunk akkor is, amikor a vályogvetéshez kellett előkészíteni a vályogvető gödröt. Együtt nőttek fel vele, s az ahogy gyerekkoromban éreztem iránta, ahogy ránéztem annak idején, az valamilyen furcsa, az istenek által kijelölt módon, teljesen megváltozott, s gyermekből egy különös szépség lett belőle. Ha ma meglátom, a lélegzetem elakad, s a gyomromban hirtelen olyan csomó keletkezik, mint ha csak egyszerre ettem volna meg három lepényt, s ittam volna rá fél ibrik vizet. Ugyanakkor a szám kiszárad, s a tenyerem nyirkos lesz, mint mikor egyszer farkast hallottam a falu szélén, mikor én voltam a soros a kukorica föld őrzésében. S milyen érdekes, ilyenkor egész nap rá gondolok, más sem jár a fejemben csak ő. Nem is kívánom már ilyenkor a kukorica máját, pedig az én anyámnál jobban azt senki nem csinálja, azt még Izsák is bevallotta!!! Nem kell nekem ilyenkor semmi... lefekszem a szalmára, s csak ő jár a fejemben.

Ahogy vitte a vizes korsót a fején, vagy ahogy fogócskáztunk a patak mellett. Aztán, egyszer, mikor két korsóval küldték el a kútra, akkor segítettem, hogy ne kelljen kétszer fordulnia. Aztán náluk, mikor leraktam a korsót, ami inkább volt ibrik, de náluk így hívták, mert ezt egy lánynak is el kellett vinnie, szóval ott, mikor leraktuk a korsót, hirtelen a kezem hozzáért az ő kezéhez, nem akartam, de véletlen volt. Aztán... ahogy a kamra hűvösében ott álltunk egymással szemben, mindketten felegyenesedtünk, s én még mindig szorongattam a kezét, amit - magam sem tudva róla - közben a tenyerembe fogtam. A szemeit néztem. A barna szemét. Egyszer, még gyerekkoromban felágaskodtam a kút - a falu kútjának - kávjára, s lenéztem a mélybe. Az a mélység annyira elszédített, annyira megszédültem... S most, mikor láttam, ahogy rám néz, azokban a szemekben ugyanazt a mélységet, ugyanazt a szédülést, s ugyanazt a zuhanást éltem át. De most ez a zuhanás jól esett, hagytam, hadd essek, engedtem, bármi is legyen. S én

álltam ott, s néztem azokat a barna hatalmas szemeket, s közben fogtam a kezét.

S ő nem ellenkezett, csak nézett ártatlanul, s én tudtam, hogy soha többé nem akarok más szemében elveszni. Nem akartam én mást többé. Csak Magdolna tekintetét kerestem, s csak miatta szöktem el a reggeli után, hogy láthassam, mikor vízért megy. S tudtam, néha, mikor félrenéz, tekintetével csak engem kereshet... Aztán...

Megláttak, s beárultak. S nem kell ennél több, ha a vágy átkával megvádolnak. Vétettem a törvények ellen. S most vétkezem. De nem mondok imát. Tudom, mindenki köröttem azt teszi.. én nem imádkozok. Legalábbis nem a bűnbocsánatért. Egyetlen dolog fog a fejemben, imámat csak egy isten felé mormolom... Csak még egyszer, életemben utoljára, láthassam Magdolnát.

Itt jártam imámban, amikor lebbent az abrosz. A döntéshozók házának ajtaját csak megszentelt abrosz takarhatja. Tudom én a törvényt. S előlépett a falu legidősebbje. A tér elcsendesült. Mintha a szél is kevésbé fújt volna, s éreztük, hogy a hőség fokozódik. Az öreg nem csinált felhajtást, csak egyszerűen elmondta az ítéletet. Mi, mind, kik sorban álltunk már dél óta, szótlanul hallgattuk. Hallottam közben, hogy a velem együtt állók, egyre erőteljesebben imádkoznak. Az én szívem is egyre erősebben vert, és éreztem, hogy még jobban kiszárad a szám.

Ábrahám, Sámson és Noah, mivel a falu készletét lopta meg - ezekkel a szavakkal mondvá - a falu dühe által pusztuljanak. Kövezzék meg őket a következő hálaadás utáni napfelkelte előtt. Nők részt nem vehetnek, s minden férfi csak három követ kap. Tekintettel arra, hogy aki mindezt elkövette, még ifjú, nem kötik össze kezüket, s így arcukat tovább védhetik. (Azaz, a szenvedésük hosszabb lesz, mintha legelőször egy jól irányzott kőtől eszméletüket vesztenék...)

Aztán jöttünk, mi hárman. Péter, Izsák és jómagam. Mi ennél kímeletlenebb halálra ítéltettünk. A mi jussunk az elkárhozás.

Örökkön-örökké bolyongni fog lelkünk, s soha nem talál megnyugvást. S az istenek soha nem bocsátanak meg nekünk.

Fel kell zárándokolnunk éhtlen és szomjan, napnyugta után a Megbocsátás hegyére, s ha felértünk, ott kell töltenünk egy éjszakát. Ki túléli, megtisztulva hazajöhet napfelkelte után.

Mindenki ott volt a faluból. Még a karon ülő csecsemők sem hiányoztak. S néma csend lett hirtelen, csak egy - két kutya vonított, túl a falun. Mindenki minket nézet. Én egyre erőteljesebben hallottam, hogy a többiek bűnbocsánatért esedezve imádkoznak. Én viszont tekintetemmel, egyre csak Magdolnát kerestem. Óh! Bárcsak utoljára láthatnám. Csak egy pillantás, egy apró röpke kép... csak ezt, s semmi mást nem kértem imámban. De az istenek most elfordultak tőlem. A faluban töltött utolsó percekben az örök magány maradt számomra.

Aztán... jött két porkoláb, Askenázi és Szezárd, - mindkettejőkün különleges alkalomra tartogatott bőr zeke -, kik egyebek közt dolgos földművesek, - és elvezették Ábrahámot, Sámson és Noht.

Csak mi maradtunk, hárman. Most már imáink egyre hangosabban szóltak, s tudtam jól, akár ordítani is lehetne, az Isteneink, most nem hallanák meg.

Elindultunk. Libasorban. A faluban mély csönd lett. A hegy, ahová megyünk, tabu. Tiltott terület, ki oda felmászott, soha nem jött vissza már. A falu végéig kísérték bennünket, elkárhozottságra ítélteteket, de némán, egyetlen szó nélkül. Mit is lehetne mondani ilyenkor..?

Hosszú útra indultunk. Egy pillanatra megálltunk, s feltekintettünk a magasba... Igazi szenvedésünk, csak most veszi kezdetét. Szomjasak voltunk mindahányan, hiszen ilyenkor már tiltott dolog a víz. A szenvedésnek erősnek kell lennie. Aztán, csak elindultunk. Én folyton Magdolnára gondoltam, s tudom, a hitem minden egyes lépéssel egyre erőteljesebben járta át testemet. A hegy nem volt túl meredek, bárhogyan is számítottunk rá. Inkább kellemesen lankásnak nevezném, s éreztem, ez nem véletlen. Az elkárhozottságra ítéltetettek még utoljára megkönnyebbülhetnek. Az út felén járhattunk talán - s furcsa mód, kitaposott ösvény volt, mit mindannyian tapostunk - mikor az úthoz balra, valami zaj

hallatszott a bokrok közül. Megálltunk, s fülelni kezdtünk. Titkon, mindannyian reménykedtünk egy vadállatban, aki pillanatok alatt végez velünk, s nem leszünk örökkön-örökké a pokol tüzének martalékai. De nem volt szerencsénk, sem puma, sem vadkan nem rontott elő a bokrok közül. Így aztán rettegve folytattuk utunkat. Hirtelen, egy éles kanyarhoz értünk, fáradtak voltunk, s elcsigázottak, szomjúságunk volt a legnagyobb kín, ami mardosott minket belülről. S a kanyaron túl, hirtelen egy tisztás várt reánk. Én mentem legelő, néha vonszolva társaimat. A szemem a földet pásztázta, s ahogy gyorsan megváltozott köröttünk a táj, csak felemeltem fejemet, s az út jobb szélén, a magas fűben megpillantottam valamit. Megálltam, s lehajoltam érte. Egy lopótök volt tele édes, finom vízzel. Olyan mohón emeltem számhoz, hogy az első kortyok lecsorogtak a számszélén. A teljesen elcsigázott társaim magukba révedve álltak mögöttem, örülve a kis szünetnek. Éreztem, ahogy az éltető víz hűsen legördül forró torkomon, ittam, s minden kortyáért köszönetet mondtam az isteneknek. Aztán, ahogy kezdett kiürülni az apró lopótök, s egyre mohóbban kívántam a vizet, elvettem a számtól. Szégyenkezve, kezem fejével megtöröltem a számat. S megálltam, majd odanyújtottam Izsáknak. Ő elvette, de nem nézett rám. Furcsán kortyolt belőle, s olyan kifejezéssel adta át a lopótököt, mint aki már felkészült mindenre. Ott álltam bénultan, s néztem Pétert, ahogy elveszi a vizet. Belenézett, majd hozzám fordult. S ezek a szavak hagyták el ajkát: - Ez a gonosztól való. - Nem mondott mást, majd kiöntötte a maradék vizet a porba. Aztán egykedvűen folytattuk utunkat, tudván azt, hogy semelyikünk sem sejtethi, mi is várhat reánk. Az út vége hirtelen jött. Megszédültünk az elénk terülő látványtól. Láttuk a falut, a földeket, s azon is túl, az istenek teljes színpompájában mutatták meg számunkra e vidéket. A nap éppen alábukott a horizonton túl, s én akaratlanul is megborzongtam. Álltunk ott hárman, s mindannyian éreztük azt a különlegesen bizsergető várakozást, s ugyanakkor a félelem jeges keze szívünkbe markolt erősen.

Nem teltek el hosszú percek, az az apatikus, semmibe révedő tekintetünk még nem vándorolt a messziségbe fókuszált elérhetetlen pontról sehová.

Ekkor hallottam meg az első szárnycsapásokat. Hatalmas, fekete árny csapott le közénk, s mire kimondhatnám Izsák nevét, már vitte is el magával, egyetlen hang nélkül. Nem tudtam felocsúdni a révületből, mert már jött is a második, Pétert ragadta magával, hangtalan. Fekete szárnyainak karmolása mély nyomott hagyott hátamon. Tudtam, hogy én következem. Megadtam magam, s vártam az elkerülhetetlent. Utoljára még Magdolnára gondoltam. Láttam magam előtt a patak parton. Aztán lerogytam a földre, s elterülve vártam a végzetemet.

Debrecen, 2012. szeptember

Isten veled, Anchoria!

Az alkonyi fény különös színeket varázsolt az eldugott kis szatócsbolt ajtajára amikor Eduard Brohm óvatosan lenyomta a kilincset. Lassan nyitotta az ajtót, de semmi oka nem volt az aggodalomra; kicsit nyikorogva ugyan, de az ajtó kitárult, s ő ott állt a sötét, apró bolt bejáratában. Sziluettjét a lemenő nap ragyogta be, amitől úgy nézett ki, mintha aurája sárgán fénylene. Egy léppéssel benntermett, s miután becsukta az ajtót várt, hogy szeme hozzászokjon a félhomályhoz. Vele szemben egy masszív, bürökföldi tölgyből faragott pult állt, s mögötte nem más, mint Schöder az orgazda. Alacsony volt, 160 centinél nem több, apró, tömzsi lábai inkább hasonlítottak két korintoszi oszlophoz. Félakós hordó méretű hasán nemezmellény feszült. Apró, disznószemei kifejezéstelenül vizslatták a jövevényt. Először egyikőjük sem szólt egy hosszú percig semmit, majd végül mégis az idegen szólalt meg először.

- Megszerezted? - kérdezte, s hangjából mintha cseppnyi kétkedés hallatszódott volna ki.

- Az üzlet az üzlet! Én tartom a szavam. - válaszolta kimérten az orgazda, majd, hogy nyomatékosítsa szavait, mindkét kezét a pultra fektetve mutatta, hogy nincs bennük fegyver.
- Mutasd! - utasította Eduard.
- Előbb a pénzt! Látni akarom! - mondta.

Egy rövid sóhaj kíséretében benyúlt hosszú, cserzett bőrkabátja alá, s egy rejtett zseb mélyéről formás kis csomagot tett le az anchoriai elé. Az hol a csomagon, hol rajta tartva a szemét lassan kibontotta azt. Kapzsi fény gyúlt szemében egy másodpercre, de amilyen hamar jött, úgy el is tűnt. Szó nélkül benyúlt a pult alá majd egy picit, bükkfadobozt vett elő, aminek vasalata rézből volt, és a fogantyúját mintha szanzavériai marhacsontból faragták volna ki. Letette a másik csomag mellé. Eduard közelebb lépett s alaposan szemügyre vette a dobozt mielőtt kinyitotta volna. A doboz belseje tűzbársonnyal volt bélelve s zsanérjai szépen megolajozva, hangtalanul nyíltak ki. A bársonyon pedig, nem más mint egy jókora lumiai földkristály volt. A félhomály ellenére is különös, derengő fényt adott magából, ami csalhatatlan jele annak, hogy nem hamisítványról van szó. Eduard magában elismerően csettintett. Ez igen! - gondolta. - Jó árat kapok érte, ha egyszer el tudom vele hagyni Anchoriát. Az anchoriai törvények halálbüntetés terhe mellett tiltották a földkristályok csempészetét, hisz ezeknek a kristályoknak köszönhetően könnyűszerrel lehetett belőlük táv-látót építeni, amivel akár egész földrészeket is meg lehetett figyelni, ha kellő magasba juttatták a kristályt.

- Kisebb mint amiben megegyeztünk. Ez így nem lesz jó. - mondta tárgyilagos hangon. Az orgazda fürkészően végigmérte, majd kimérten megszólalt.
- Nincs most nagyobb a piacon. Ez van. Kell vagy nem kell? Más vevő is lenne rá! - mondta sokat sejtetőn. Eduard gondolkodott egy pillanatig, majd rámutatott a falra, ahol egy hátizsákszerű tartály volt felakasztva, aminek oldalából egy hosszú cső nyúlt ki, s a cső vége egy mívesen megmunkált, enyhén kopottas réz markolatban végződött.

- Egy olyan túske-vető pont megfelelően kárpótolna. - Az anchoriai kelletlenül hátrafordult, s ügyetlenül leakasztotta a tartályt a falról, majd óvatosan letette a pultra, kettejük közé.
- Töltve van. - mondta, s hangjában, mintha cseppnyi rosszallás bujkált volna. A csempész óvatosan felemelte, s már a súlyán érezte, hogy tényleg nem hazudott neki az orgazda. Egy teljesen feltöltött, sűrített levegő meghajtású túske-vetőt tartott a kezében. Egy pillanatig sem habozva megvizsgálta a vállszíjait, s magára öltötte a nehéz tartályt. Kicsit nagy, gondolta, s valóban a tartály felső pereme bőven túlért a nyakszirtjén, egészen a tarkója közepéig. A markolatot a köpönyege erre kialakított zsebébe dugta, majd felmarkolta a kristályt tartalmazó dobozt is, s belső rekeszeinek egyikébe süllyesztette.
- Öröm volt üzletelni! - mondta egyhangúan, s magában eltűnődött egy pillanatig rajta, hogy talán túl könnyen is ment minden.
- Részemről a szerencse. Máskor is... - mondta Schöder, de a mondatot befejezni már nem volt ideje, Eduard sarkon fordult, s már kinn is volt az alkonyi utcán.

A sikátor, ahová nyílt a bolt ajtaja, megtelt élettél. Mivel a levegő is egyre kellemesebb lett, egyre több árus kezdte el kínálgatni különféle portékáját. Megállt egy pillanatra, hogy felmérje a tömeget, majd célirányosan elindult a kikötő felé. De alig tett meg pár métert, amikor is éles sikoltást hallott, szinte az egész utca megállt, s mindenki fürkészőn kezdte nézegetni a körötte állókat.

Átvágott a nyomorult! - ez volt Eduard első gondolata. - A doboz bélése nem igazi dombháti tűzbársony, ami tudvalevőleg szigetelni tudja a földkristály sugarait. A sikátorban lévő gázkandeláberrek üvegkazettái alatt volt egy kicsi doboz, amibe balhryngiai sikoltó-férgeket telepítettek, amik több méterről is megérzik a földkristályokat, és erős, fültépő hangon sikoltani kezdenek, ha egy is a közelükbe kerül. A Porto-Kumuliai Egyesített Városi Vezetőség így védekezik a csempészek ellen. Eduardnak nem volt

választási lehetősége. Ha marad, a hamarosan megjelenő Közcsendőrség rövid úton elkapja, el nem tud bújni, így egy esélye maradt: a menekülés. Félrelökve a mellette riadt képpel báméskodó tolvayfügeárust futásnak eredt. A zsúfolt sikátorban, hátán a nehéz túske-vetővel ez nem volt egyszerű dolog. Sorra lökdöste el útjából a báméskodókat, a gyalogosokat, a kéregető koldusokat. Nem kellett sokat várnia. Megafon hangja harsant. „Figyelem! Közcsendőrségi Riadó! Kérem mindenki maradjon a helyén! Ne mozduljanak!” - harsogta élesen, a sikoltó-férgeket is túlkiabálva egy közcsendőri kézibeszélő. Sokan engedelmestek a felszólításnak, de Eduard mintha meg sem hallotta volna, csak rohant eszelősen, s közben azért fohászkodott magában, hogy csak jutna el még idejében egy szélesebb utcára, ahol nehezebben tudják sarokba szorítani.

Futás közben egyre nehezebben szedte a levegőt, bár jó kondícióban volt, a nehéz fegyverzete erősen gátolta a mozgásban. A sikátornak már majdnem a végéhez ért amikor erőteljes mozgásra lett figyelmes a szeme sarkából. Megérkeztek. - gondolta. Bízott benne, hogy hátulról nem lőnek rá, hiszen a sűrített levegős tartály könnyen felrobbanhatott, s valószínűleg ilyen zárt helyen komoly pusztítást okozott volna. Így talán hátulról védve vagyok. De előlről...?? Nem mérlegelt, loholt, ahogy csak bírt, amikor is az egyik halárus kordét megkerülve egy, az eddiginél még keskenyebb sikátort vett észre. Nem tétovázott, üldözői szinte a sarkában lihegtek, így egy hirtelen irányváltással már egy szűk utcában találta magát. Futott tovább, s egy pillanatra hátra fordította fejét, hogy meggyőződjön, üldözői még nem jöttek ide utána. Ez végzetes hibának bizonyult, mert ahogy nem nézett a lába elé, szinte azonnal megbotlott egy kiálló vasdarabban, s lendületénél fogva csaknem két métert repülve a levegőben elterült a földön. Szitkozódva próbált meg feltápáskodni a földről, ami a nehéz tartállyal a hátán nem is volt egyszerű feladat. Fájt a térde, s a tenyeréről is lehorzsolódott a bőr. De ahogy hátrafordult egy gyors pillantást vetve arra, hogy miben is esett akkorát, szinte elakadt a lélegzete attól amit meglátott!

Hogy én erre nem gondoltam! - csapott a homlokára, majd nem tévovázva egy pillanatot sem már le is guggolt, s próbálta felnyitni a csatornafedelelet, amiben sikeresen elbotlott. A kovácsoltvasból készült nehéz fém tányér csak nehezen adta meg magát, s közben állandóan azon rettegett, hogy üldözői ideérnek mielőtt ő leereszkedhetne a csatornába. De a szerencse mintha mellé szegődött volna, legalábbis a csatornafedelelet sikeresen félrehúzta és még nem ért oda senki a közcsendőrségtől. Lenézett az előtte tátongó mélységbe, s azonnal megállapította, hogy a hátán a tüske-vetővel nem tud lemászni. Így aztán levette, s óvatosan maga előtt lógatva lassan leereszkedett a csatornába. Mikor leért az aljára, arra még gondja volt, hogy visszamásszon, s úgy-ahogy vissza zárja a lejáratot ezzel is lassítva üldözőit titkon reménykedve abban, hogy csak később fedezik majd fel. A sötétet viszont nem számolt. A csatornába sehonnan sem szűrődött be fény. Bűdös volt, s mindenhol különös, nyálkás hangok hallatszottak. Ezekkel most nem törődött, de a sötét elég komoly problémának bizonyult. Végigtapogatta a zsebeit, hogy mi is lehetne a segítségére, s az egyik rejtett belső zsebében rá is akadt a megoldásra. Egy fluor-esszenc töltésű kézi iránytű! Amennyire a lehetőségei engedték, megpróbálta megállapítani, hogy mennyi folyadék van benne. Nem emlékezett rá, hogy mikor is töltötte fel utoljára. Átkozta magát, hogy lehet ennyire felelőtlen! De nem volt mit tenni. Elővette az iránytűt, s felhajtotta rózsafa tetejét. A szerkezet zöldes ragyogással életre kelt. A fénye kevés volt, hiszen nem világításra tervezték, de a jelen helyzetben be kellett érnie ennyivel. Úgy saccolta, hogy jó félórányi járőföldre van a kikötőtől, ami, az adott körülményeket figyelembe véve, talán megduplázódik. Remélte, az iránytűje kibírja addig. Az útja többé-kevésbé eseménytelenül telt, leszámítva azt, hogy minduntalan beütötte hol a fejét, hol a könyökét valamilyen kiszögellésbe azt, hogy hosszú bőrkabátjának alja végig vízben volt, s úgy megszívta magát, hogy attól az előrejutás még nehezebbé vált. Elég hamar kiismerte magát a kereszteszűrés labirintusában, s a boltívek nagyságából is hamar tudott követ-

keztetni, hogy melyik lehet a fő folyás és melyik valamilyen mellékág. Ennek és az iránytűjének köszönhetően elég biztosan haladt úti célja felé.

Jó óra is eltelt már, mikor észrevehetően megszorodtak a csatornafedelek, s köröttük a hézagok is eléggé nagyok voltak a kopottságukból kifolyólag a sok használattól. Ebből arra a következtetésre jutott, hogy egyre közelebb van a kikötőhöz, mely körül piac volt, s ott bizony sűrűn emelgették a csatornatetőket. Megállt egy ilyen kijárat alatt, és hallgatózni kezdett. A leszűrődő hangok zsvajából rájött, hogy forgalmas utca alatt van, ezért egy mellékágot keresett, s addig ment, míg nem talált egy kijáratot. Csak reménykedhetett benne, hogy nem álltak rá a fedélre, s nem is toltak rá semmi nehezet, és az utca is elég néptelen lesz, hogy minél észrevétlenebbül a felszínre merészkedjen. A szerencse, ma már kitudja hányadszorra, ismét mellé szegődött. Szinte hihetetlen, de csendben ki tudott mászni a csatornából. Az utca, amely inkább hasonlított egy sikátorhoz, néptelen volt. Csak a végén észlelt mozgást, ahogy a rá merőleges, nagyobb utcán az élénk forgalom áramlott.

A ruhája csupa kosz volt, bűzlött, s kabátja aljából folyamatosan csurgott a csatornalé. Fáradt volt, s igazából most eszmélt rá, hogy nagyon szomjas is. De nem időzhetett. A közcsendőrök biztos, hogy égen-földön kutatnak utána, s idő kérdése csak, hogy beléjük botoljon. Így aztán sietősre fogta, felhajtotta bőrkabátjának gallérját, s útnak eredt a kikötői zsongás felé.

Az első utca, ahol átvágott keresztben, csendesnek bizonyult. Nem látta semmi nyomát a rendfenntartó erők ténykedésének, de a második, nagyobb, s mint utólag kiderült a kikötővel párhuzamos utcán ott járőröztek a közcsendőrök. Szürke, hosszú kabátjuk szinte a földet súrolta. Fejükön acélsisak, orruk és szájuk előtt gégecsöves maszk, ami a hátukra szerelt hatalmas dobozhoz csatlakozott. Ez a doboz látta el viselőjét vészhelyzetben pár percnyi levegővel, ugyanakkor gondoskodott az egymás közötti kapcsolattartásról is a hátukon elhelyezett SyT-Cohm rendszerű telegráfon át. Hármasával járőröztek, egyiküknél mo-

bil balhryngiai sikoltó-férgek voltak egy hosszú botra erősített láncos dobozban, másikat kezében gőz-csapda, hogy minél egyszerűbben ártalmatlanná tudják tenni áldozatukat. A harmadik járőr kezében egy Kutasz-doboz, ami segíti őket a városon belüli gyors eligazodásban. Tökéletes, halálos hármas! Más helyzetben Eduard nem gondolkodik, s mindenét hátrahagyva surrant volna el a közcsendőrök figyelő tekintete előtt. De ez most nem egy átlagos eset volt. Itt a tét sokkal nagyobbak tűnt. Dupla vagy semmi. Vagy megmenekül a kristállyal együtt, vagy elfojják. Nem volt harmadik variáció.

Mélyen beszívta a levegőt, körbenézett, majd egyszerűen futásnak eredt. Futott, ahogyan csak a lába bírta, át az utcán, az útjában állókat gondolkodás nélkül elsodorva, egyenesen egy keresztutca felé, ami a kikötőhöz vezetett. A közcsendőrségi férgek félútnál kezdtek el rikoltani. Az élet megmerevedett egy pillanatra. A csendőrök habozás nélkül utánvetették magukat. Nem bajlódtak megafonnal, rohantak, ahogy csak tudtak. Eduard észlelte üldözőit, s megpróbált gyorsabban szaladni, de a nehéz tartály a hátán erősen hátráltatta. Aztán csak sikerült kiérnie a kikötőhöz vezető utcára, ami zsúfolásig volt telve emberekkel, kordékkal, árusokkal és mindenféle teherszállítóval. Kicsit fellélegzett, s a tömegben elvegyülve és lelassítva megpróbált elbújni, hogy legalább egy kevés egérutat nyerhessen. Az üldözői amint kiértek a forgalmas rakpartra, megtorpantak. A férgek elhallgattak a nagy távolság miatt, s a csendőrök is tanácstalanul forgatták fejüket, hogy merre is tovább. Ezt az időt használta ki Eduard, s nekiiramodva, minden erejét összeszedve szinte úszott a levegőben, ahogy a léghajója felé rohant. Nem kellett túl messzire mennie; ahhoz képest, ahol kibukkant a rakpartron, a negyedik dokkban állt a hajója, a Kegyes Szél. Kötélhágcsója vidáman lengedezett a kora esti szélben.

Azonban üldözői is hamar kiszúrták a tömegben rohanó, hosszú bőrkabátos csempészt, kinek hátán messziről virított a hatalmas tartály. Mire a Kegyes Szél dokkjához értek, még éppen látták, amint Eduard ordítva vonja fel a kötélhágcsót a fedélzetre, s

kezd el őrülten utasítgatni egy nem létező személyt, mintha meghasonlott volna, s szellemtársát hívná segítségül.

A megoldás viszont sokkal prózaibb volt. Eduard mikor felért a fedélzetre, azonnal a Calculus -ához rohant, bízva benne, hogy mielőtt elindult, elég szemet és vizet hagyott mecha-kartodroidjának. De Kalkulusz, ahogy ő hívta, békésen pőfékelve eregette apró gőzpáráit, ami azt jelentette, hogy éppen nyugalmi állapotban van késszen arra, hogy bármikor reagáljon gazdája parancsaira. Így aztán Eduard odahajolt a jókora fémkocka oldalához ahonnan egy apró megafon tölcseére nyúlt ki, s ordítva utasította, hogy azonnal kezdjen el kiszámítani egy hirtelen, tengerentúli célpont lehetséges koordinátáit, figyelembe véve a Porto-Kumuliai Őrnaszádokat. Kalkulusz, kerregve, csörögve életre kelt, s hatalmas forró víz permetet engedve ki, vadul beindultak fogaskerekei. Írógép kattogása hallatszott, s pillanatok múlva már gördült is ki belőle egy jókora ív papír, rajta jól olvashatóan a robot véleménye az aktuális feladatról. Megkezdte a kalkulációt. Belsejében felizzott a faszén, s a robot munkához látott. Mindezt Eduard, már nem várta meg. Rohant át a fedélzeten a központi kazánhoz szemrevételezni az induláshoz szükséges nyomást, s azt, hogy milyen állapotban van a központi egység. Jobb esetben erre nincs szükség, hiszen droidja elvégzi ezeket a feladatokat, de most a koordináták kiszámítása mindennél fontosabb volt. Most nem volt idő, nem késlekedhetett. A kazán már majdnem leégett. Szinte az utolsó percben érkezett. Lapátolt rá szemet, lefojtotta, ellenőrizte a vizet, majd megindult, hogy elfoglalja helyét a vezérlőállásban, ahonnan kezelheti a műszereket, és ahonnan egy kis létrát használva kinyithatja azt a főcsapot, ami a termelt felhajtó energiát a hatalmas légballonba engedi. A robotja még serényen zümmögött, a kazán begyulladt, csak idő kérdése, és indulhat. Minden adott volt egy tökéletes meneküléshez. Ekkor azonban jellegzetes hang ütötte meg a fülét, mintha hatalmas madarak lassú csapásokkal köröztek volna a feje körül. Rögtön tudta, hogy mi az amit hall. Lebegő-hajtányok voltak, amik híresek a hangtalan közlekedésükről. Ha valaki meghallja a hangjukat, az már késő. Akkor ők már ott csapdosnak a kiszemelt célpont körül. És valóban,

bekövetkezett amitől tartott. A hajó körül, éppen lőtávolban négy lándzsás lebegő-hajtány volt pont a parancsnoki híddal egy szintben. Elvesztem. - gondolta a csempész, és mintha ez nem lenne elég, megafon hangja harsant, s közben hallotta a jellegzetes hangot, ahogy súlyos fém ütközik másik, súlyosabb fémmel. Hangozan egy palló csapódott hajója fedélzetére, s egy csapatszállító gőzhajtásos léghintóból hosszú köpenyes, cilinderes férfi lépett a fedélzetére. A hangzavarra való tekintettel jókora megafonnal kezében.

- Eduard Brohm! A Porto-Kumuliai Egyesített Városi Vezetőség Közcsendőrségének nevében - s itt tartott egy rövid szünetet míg levegőt vett - adja meg magát! Le van tartóztatva! Nincs esélye! A vád ön ellen tiltott földkristálycsempészésnek alapos gyanúja! Dobja el a fegyverét, s feküdjön le a fedélzetre! Biztosíthatom, hogy ebben az esetben nem eshet bántódása! - Miközben ezeket a szavakat dörögte a megafonjába, már a fedélzetre is lépett, de megmaradt tisztas távolban a csempésztől.

Eduárd megdermedt egy pillanatra, s átfutott az agyán, hogy most már számára tényleg elérkezett a vég. Ránézett az admirálisra, aki a hajója fedélzetén volt, majd a droidjára, s az őt körülvevő lebegő-hajtányokra. A fedélzete olyan keskeny, hogy nem fér el egymás mellett két ember biztonságosan. Az admirális egyedül volt. Csak ketten voltak a hajón, leszámítva robotját. Azaz, a léghajó tartályát nem fogják kilőni, mert akkor a Közcsendőrség parancsnoka is meghal... Idáig jutott gondolataiban, amikor éles, visító hang hallatszott! Az admirális összereszt, egy pillanatra a megafonját is elvette a szájától. Eduard rápillantott a műszerfalra, a sípolás a hajó meghajtásához szükséges üzemi hőmérséklet elérést jelentette. Útra kész minden! Nem habozott. Előrántotta tüske-vetőjének markolatát oldal zsebéből, s a fejéhez szegezte.

- Ne csináljon bolondságot! - harsogta a megafonba az admirális, majd, mikor látta, hogy milyen közel állnak egymással szemben, leengedte a kézi hangerősítőt, s úgy folytatta:
- Tudja, hogy nincs esélye. Ne csinálja ezt! Beszéljük meg. Ha közreműködik a hatóságokkal, talán sikerül elintéznem

egy életfogytiglant. Onnan pedig jó magaviselettel 67 év múlva szabadulhat...! Kére.. - idáig jutott, amikor is Eduard Brohm a fejéhez tartott tüske-vetőt elsütötte.

A sűrített levegőjű meghajtás szinte hangtalanul, aprót sziszszelve lőtte ki a halálos tuskét, ami pontosan 7.5 centiméterrel kerülte el a csempész arcát, s suhant el hangtalanul a feje mellett úgy, hogy a hátára szerelt levegőtartály vésznyitó szelepét egy tizedmásodperc alatt szétroncsolta. Ennek következtében a tartály alján lévő vésznyitó zsilip elengedett, s a tartályban tárolt nagy nyomású sűrített levegő kitódult belőle. Az erő, amivel távozott a tuskék meghajtására szolgáló levegő, olyan hatalmas volt, hogy a tartályt a hozzá rögzített emberrel együtt megemelte egész pontosan két méter magasra. Eduardnak ez pont elég is volt. Egyetlen ütéssel elfordította a léghajó ballonjához vezető főcsapot, aminek hatására a felhajtó energiát szolgáltató forró levegő özönlenni kezdett hangosan a hó tágulásnak köszönhetően, s az aprónak számító léghajó felemelkedett elszakítva a horgonyt, pallót törve, s faképnél hagyva minden körötte csodálkozva álló lebegő-hajtányt, katonát és csendőrt. A Kegyes Szél egyre gyorsulva tört felfelé Kalkulusz irányításának megfelelően. Eduard Brohm, már ismét két lábbal a fedélzeten, arcán kaján vigyorral fordult az admirális felé.
Isten veled, Anchoria!

Debrecen, 2012. szeptember

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
